

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRICOLE ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ
CLUJ-NAPOCA
ȘCOALA DOCTORALĂ
FACULTATEA DE HORTICULTURĂ

Ing. ADRIAN PINTEA

**REZUMATUL
TEZEI DE DOCTORAT**

**STUDII COMPARATIVE PRIVIND STĂRILE, TENDINȚELE ȘI
PERSPECTIVELE PRODUCȚIEI ANIMALE
ÎN ROMÂNIA ȘI UNIUNEA EUROPEANĂ**

**CONDUCĂTOR ȘTIINȚIFIC
Prof. univ.dr. EMILIAN MERCE**

**CLUJ-NAPOCA
2013**

Cuvinte cheie: *producție animală, efective de animale, producție animală,
producție vegetală, tendințe*

Cuvânt înainte

Foreword

Este bine cunoscut faptul că, pentru România agricultura este o prioritate absolută, afirmația bazându-se atât pe resursele naturale și umane ale agriculturii românești, cât și pe funcțiile sociale și economice vitale ale acestei ramuri.

Înscriindu-se în acest context, cercetările desfășurate în cadrul prezentei teze de doctorat intitulată „STUDII COMPARATIVE PRIVIND STĂRILE, TENDINȚELE ȘI PERSPECTIVELE PRODUCȚIEI ANIMALE ÎN ROMÂNIA ȘI UNIUNEA EUROPEANĂ” au vizat urmărirea problemelor referitoare la resursele producțiilor de animale (taurine, ovine, caprine, porcine) în țările Uniunii Europene, România și județul Vâlcea, prin scoaterea în evidență a diferențelor existente între fermele noastre și cele europene, precum și producțiile animaliere înregistrate la nivelul țărilor analizate. Teza, prezentată pe parcursul a 311 pagini este structurată în trei părți, respectiv „STADIUL ACTUAL AL CUNOAȘTERII ÎN DOMENIU” în care sunt prezentate premisele teoretice ale studiului pe parcursul a 43 pagini, reprezentând 13,82% din conținutul tezei, partea a doua „MATERIAL ȘI METODĂ”, în care sunt prezentate atât materialele utilizate cât și metodologia implementată și partea a III-a „STĂRI, TENDINȚE ȘI REZULTATE ALE PRODUCȚIEI ANIMALE - REZULTATE ȘI DISCUȚII”. Ultimele două părți ale tezei au fost prezentate pe parcursul a 276 de pagini, respectiv 87% din conținutul tezei, în 71 tabele și 221 figuri. Concluziile studiului și o listă bibliografică ce include 117 titluri, finalizează lucrarea. La acestea se adaugă 7 anexe, lista tabelelor, lista figurilor, precum și rezumatele în limba română și limba engleză.

În final doresc să mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat în elaborarea acestei teze și în principal domnului Prof.univ.dr. Emilian MERCE de a cărui coordonare competentă și susținere m-am bucurat pe tot parcursul cercetărilor, dar și al redactării tezei de doctorat.

Autorul

CUPRINS

	Pag.
INTRODUCERE	VI
SCOPUL CERCETĂRII	VII
OBIECTIVELE CERCETĂRII	VIII

PARTEA I

STADIUL ACTUAL AL CUNOAȘTERII ÎN DOMENIU

CAPITOLUL I

STADIUL ACTUAL CERCETĂRILOR ÎN DOMENIU	IX
1.1. Importanța creșterii animalelor – realizări comparative în diferite țări -	X
1.2. Rolul sectorului de creștere a animalelor în România	XI
1.3. Experiență și tradiție în valorificarea producției animale În România	XII
1.4. Tradiții europene în consolidarea șeptelului de animale	XIV
1.5. Experiențe pozitive în valorificarea producției animale	XV
1.6. Particularități ale principalelor produse animale în UE și în România	XVI

PARTEA A II-A

MATERIAL ȘI METODĂ

CAPITOLUL II

MATERIAL ȘI METODĂ	XVII
2.1. Particularități natural geografice și socio-demografice ale jud. Vâlcea și ale României	XVII

2.2.	Materialul utilizat	XVIII
2.3.	Instrumente metodologice utilizate	XIX

PARTEA A III-A

REZULTATE ȘI DISCUȚII

CAPITOLUL III

	EFFECTIVE MEDII DE ANIMALE	XIX
3.1.	Taurine	XIX
3.2.	Ovine	XXI
3.3.	Caprine	XXII
3.4.	Porcine	XXIII

CAPITOLUL IV

	PERFORMANȚE ȘI RANDAMENTE MEDII	XXIV
4.1.	Carne de taurine	XXIV
4.2.	Lapte de vacă	XXVI
4.3.	Carne de porc	XXVII
4.4.	Carne de oaie	XXVIII
4.5.	Carne de capră	XXIX

CAPITOLUL V

	COMERȚUL ȘI VALORIFICAREA PRODUCȚIEI	XXXI
5.1	Balanța de import - export în România și statele UE	XXXI
5.2.	Efective de taurine	XXXI
5.3.	Carne de taurine	XXXII
5.4.	Lapte de vacă	XXXIII
5.5	Efective de porci	XXXIV
5.6.	Carne de porc	XXXV
5.7	Efective de oi	XXXV
5.8.	Carne de oaie	XXXVI
5.9.	Efective de capre	XXXVII
5.10.	Carne de capră	XXXVII

CAPITOLUL VI

PARTICULARITĂȚI ALE PRODUCȚIEI ANIMALE ÎN	
JUDEȚUL VÂLCEA. STUDIU DE CAZ	XXXIX
6.1. Efective de animale	XXXIX
6.1.1. Efective de taurine	XXXIX
6.1.2. Efective de porci	XL
6.1.3. Efective de oi	XLI
6.1.4. Efective de capre	XLIII
6.2. Baza furajeră	XLIV
6.3.1. Lapte de vacă	XLV
6.3.2. Carne de taurine	XLV
6.3.3. Carne de porc	XLVI
6.3.4. Carne de oaie	XLVII
6.3. Produse animale	
6.4. Indicatori valorici și comercializarea producției	XLVIII
6.4.1. Structura valorică a producțiilor animale și vegetale și a serviciilor agricole în județul Vâlcea	L
6.4.2. Gradul de zootehnizare	LI
6.4.3. Dotările, tehnologia și capitalul fermelor în județul Vâlcea	LV
CONCLUZII	LV
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	LVII

INTRODUCERE

Pentru România, agricultura este o prioritate absolută, afirmația bazându-se atât pe resursele naturale și umane ale agriculturii românești, cât și pe funcțiile sociale și economice vitale ale acestei ramuri: asigurarea alimentației populației, a necesarului de materii prime pentru industrie, a unui export activ și profitabil de produse agroalimentare, protecția mediului și a peisajului, menținerea echilibrului ecologic, dezvoltarea spațiului rural (Alecă și colab., 1997).

Agricultura are un rol hotărâtor în aprovizionarea populației cu produse agroalimentare și a industriei cu materii prime, precum și în asigurarea necesarului pentru export și satisfacerea altor nevoi ale economiei oricărei țări (Gibson și colab., 2001). La mijlocul secolului al XIX-lea, Ion Ionescu de la Brad, afirma că „oamenii de știință și guvernele țării, apreciind cunoștințele poporului român, evaluându-le la justa lor valoare, au obligația să le compare cu cunoștințele altor popoare, la care știința și arta agricolă au pășit mai înainte decât la români, să vadă ce au românii și ce le mai trebuie pentru a se alinia acelor popoare mai înaintate în agricultură”.

Agricultura este o ramură mai puțin expusă la inovațiile de produs, natura neputând fi schimbată de la o zi la alta, așa cum se întâmplă în cazul produselor industriale (Arion și colab., 2012). Cu toate acestea și în această ramură, inovațiile tehnice și tehnologice pătrund tot mai rapid, influențând competitivitatea muncii agricultorilor (Katsioloudes și colab., 2007), fără a se neglija aspectele ecologice reglementate prin acte oficiale naționale și comunitare (ex. OU 34/2000 Legea nr. 38/2001, HG 917/2001, HG 677/2001, www.europa.eu.int/eur-lex etc.).

Conform *Anuar Economic Report (1997)*, „Progresul tehnologic și globalizarea generează presiuni constante asupra țărilor membre ale Uniunii Europene, necesitând noi eforturi în vederea menținerii și îmbunătățirii poziției lor pe scara competitivității”. Competitivitatea a apărut în teoria economică în primul rând ca o preocupare micro, cantonată activității firmei (Marian Margareta, 1994).

O competitivitate reală implică faptul că nivelul profitului rezultat să fie „normal” în condițiile în care structura și nivelul costurilor nu sunt nefavorabile (Alexa și colab. 2012). În sens larg, competitivitatea este capacitatea de a înfrunța concurența pe piață, prin nivelul tehnologic, dar și prin volumul vânzărilor efectuate (Baumol și colab., 2012).

Conform Merce și Ivan (2005), în ultimele șase decenii, consumul anual de pâine pe locuitor, în Europa, a scăzut de la 200 kg la aproximativ 70 kg. În același timp consumul anual de carne a crescut de la 30 kg, la peste 70 kg. Cunoșcând faptul că procesul de producție este un proces de transformare a naturii, potrivit gradului de dezvoltare tehnică, economică și socială atins de societate, se poate afirma că oricărui mod de producție sau perioade îi corespunde o anumită structură agrară (Scarborough și colab., 2009).

După Alecu și colab. (2001), structurile agrare europene se împart în trei tipuri:

- **sistemul englez**, caracterizat prin concentrarea proprietăților terenurilor și efectivelor de animale, în unități de mari dimensiuni;
- **sistemul danez**, unde specific este sistemul de cooperatie pentru aprovizionare, prelucrare, depozitare, desfacere și servicii, integrate cu industria alimentară pentru totalitatea fermelor, independent de mărime;
- **sistemul rus (sovietic)**, caracterizat prin proprietate cooperatistă și de stat, care a concentrat terenul, efectivele de animale, capitalul, în corelare cu industria de prelucrare și servicii, asigurând concentrarea și specializarea producției în ferme de dimensiuni mari.

Aceste sisteme, se regăsesc total sau parțial, în toate țările europene. Particularitățile și deosebirile din punct de vedere agricol dintre țările apusene și răsăritene, rezultă din continuitatea reformelor în epoca modernă și contemporană în țările apusene și respectiv discontinuitatea reformelor agrare în țările răsăritene cu implicații în consolidarea structurilor agrare și continuitatea acumulărilor (Pop, 2004)

SCOPUL CERCETĂRII

Lucrarea de față își propune urmărirea problemelor referitoare la resursele producțiilor de animale (taurine, ovine, caprine, porcine) în țările Uniunii Europene, prin

scoaterea în evidență a diferențelor existente între fermele noastre și cele europene, precum și producțiile din sectoarele de creștere a animalelor înregistrate la nivelul acestor țări. În țările europene tendința actuală în agricultură este susținerea viabilității pe termen lung a acestui sector, precum și ameliorarea calității produselor oferite spre consum (Chiș și colab.,2003). Se urmărește:

- reducerea costurilor producției și transformării alimentare;
- ameliorarea calității și salubrității produselor;
- avansarea practicilor ecologice în așa fel încât să asigure viabilitatea produselor agricole;
- transferul de tehnologie.

Dezvoltarea fermelor românești este în schimb determinată de o serie de caracteristici cum sunt:

- mărimea medie a fermelor;
- dotarea tehnică;
- condițiile naturale în care își desfășoară activitatea , etc.

Sprijinirea fermierilor în relația cu instituțiile financiare, bănci, societăți de asigurări reprezintă o caracteristică foarte importantă (Hatten ,2009), deoarece fermierii vor intra în contact cu astfel de instituții, iar rigurozitatea întâlnită în aceste domenii este bine cunoscută, în consecință și fermierilor li se vor impune aceste rigori în ceea ce privește informațiile necesare în contactul cu instituțiile consultate și, de asemenea, își vor însuși cunoștințe care să îi ajute pe viitor la punerea bazelor unor ferme performante care să se apropie de cerințele Uniunii Europene (Dobrin și colab.,2010).

OBIECTIVELE CERCETĂRII

În cadrul țărilor Uniunii Europene, managementul agricol își propune să rezolve o problemă deosebit de importantă, și anume stoparea supraproducțiilor și accentuarea calității produselor. De asemenea o atenție deosebită se acordă și problemelor de protecție a mediului. În vederea realizării acestui obiectiv, creditele pentru programe agroecologice sunt în continua creștere, la fel ca și programele de training în domeniu (Alexa și colab., 2012).

În România, nevoia de modernizare a sistemelor de lucru a fost transmisă sporadic fermierilor (Manole și colab.,2004), prin măsuri de asistență, sau prin instrumente de politică agricolă implementate prin intermediul structurilor ministerului de resort în teritoriu, prin consilierea asupra propriilor produse, acordată de marile firme producătoare de imput-uri agricole, sau chiar prin consilierea oferită în regim privat de diverse firme (Borza și colab.,2009).

Sistematizarea cunoștințelor asupra managementului modern cu asistență pe calculator este doar la început în țara noastră (Alecă și colab., 2001).

Principalul obiectiv al temei de cercetare este urmărirea tendințelor și perspectivei produselor de origine animală în țările Uniunii Europene.

Realizarea acestui obiectiv presupune atingerea următoarelor obiective secundare:

1. Scoaterea în evidență a diferențelor dintre fermele noastre și cele întâlnite în țările Uniunii Europene, sub aspectele legate de creșterea animalelor (taurine, ovine, caprine, porcine), principalele producții ale acestora (carne, lapte), dar și a balanței de import export.
2. Determinarea evoluțiilor generale și specifice ale fermelor de animale (taurine, ovine, caprine, porcine) în țări ale Uniunii Europene și în cazul particular al județului Vâlcea.

PARTEA I

STADIUL ACTUAL AL CUNOAȘTERII ÎN DOMENIU

CAPITOLUL I

STADIUL ACTUAL CERCETĂRILOR ÎN DOMENIU

Datorită faptului că zootehnia este un sector cu un considerabil potențial, ocupând, prin tradiție, un loc important în structura agriculturii românești, ea reprezintă un factor important al stabilității sociale și al menținerii echilibrului ecologic, fiind în același timp

principala ramură productivă care asigură hrana populației și importante cantități de materii prime pentru industriile alimentare, dar și nealimentare.

În România, creșterea animalelor, la fel ca și în întregul sector agricol, prezintă probleme structurale grave datorate fragmentării excesive a proprietății, productivității scăzute dar și autoconsumului ridicat în ferme.

Performanța sectorului zootehnic românesc înregistrează un nivel scăzut. Lipsa competitivității este reflectată de nivelul redus al productivității muncii, de creșterea economică scăzută și de un deficit al balanțelor comerciale agroalimentare, având în vedere că agricultura și industria alimentară nu reușesc să țină pasul cu creșterea cererii de produse alimentare, determinată de creșterea economică generală rapidă și neputând face față competiției străine, în special celei din UE. Dezvoltarea creșterii animalelor, pe principalele direcții urmărite, se realizează în funcție de feed-back-ul rezultat din reacțiile dinamicii strâns legat de realitățile europene, mai ales după aderarea la UE. În acest context, este de la sine înțeleasă și tendința de adaptare continuă a realităților românești la tendințele Politicii Agricole Comune (PAC).

La nivelul UE, în conformitate cu cele stipulate de PAC, tendințele au fost și sunt concentrate în principal pe consolidarea competitivității agriculturii europene și durabilitatea acesteia, simultan cu o continuă dezvoltare a zonelor rurale.

Componenta durabilă a managementului creșterii animalelor atât în România, cât și la nivel european, implică un management superior al resurselor naturale necesare asigurării unei alimentații corespunzătoare, realizat printr-o serie de practici specifice, dintre care amintim: diversificarea culturilor, menținerea pajiștilor permanente, conservarea zonelor de interes ecologic, dar și a unor elemente de peisaj.

La momentul de față, pentru a găsi un numitor comun pentru dezvoltarea creșterii animalelor și constrângerile ecologice, sunt încurajate activitățile ce pun accent pe cercetare – dezvoltare și inovare, printr-o mai strânsă legătură între activitatea direct productivă și cea științifică. Contribuția pe care creșterea animalelor o poate aduce dezvoltării rurale este în bună parte condiționată, pe lângă un management adecvat condițiilor locale și cerințelor pieței, și de îmbunătățirea a gestionării riscurilor, stimularea utilizării eficiente a resurselor și promovarea incluziunii sociale.

1.1. IMPORTANȚA CREȘTERII ANIMALELOR – REALIZĂRI COMPARATIVE ÎN DIFERITE ȚĂRI -

Zootehnia este o ramură extrem de importantă a agriculturii: **în primul rând** pentru că valorifică superior producția vegetală și **în al doilea rând** pentru că asigură o parte însemnată din hrana omului și furnizează materie primă pentru industria alimentară (Hovi și colab., 2003). Creșterea animalelor a cunoscut prefaceri structurale în România după 1989 prin trecerea din sectorul de stat în cel particular a unor importante efective de animale, dar și prin scăderea numărului și calității acestora, fapt repercutat negativ în prețurile de pe piață (Merce și colab., 1999, 2000). În consecință a scăzut și consumul de asemenea produse, iar piața a fost invadată de alimente importate, mai ieftine (Chiș Margareta și colab., 2001). Un rol important al zootehniei este și cel legat de oportunitățile pe care le oferă forței de muncă (Kalim, 2009, Militaru, 2010).

1.2. ROLUL SECTORULUI DE CREȘTERE A ANIMALELOR ÎN ROMÂNIA

În România, creșterea animalelor reprezintă o ramură de bază a economiei agricole, având în vedere avantajele datorate factorilor naturali, pedo-climatici asupra producției. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că agricultura României, deci și sectorul zootehnic, sunt entități neomogene, ce încă mai continuă să înregistreze modificări, din punctul de vedere al structurilor de exploatare și instabile sub raportul formării unor structuri de producție care să răspundă cerințelor pieței și utilizării eficiente a resurselor naturale și umane din spațiul rural. Cele mai evidente mutații au avut loc în structura exploatațiilor individuale, pe clase de mărime, datorită mai multor factori, în principal reprezentați de reglementările funciare de care au beneficiat mai ales micii proprietari, dar și proprietarii din grupa celor care au în posesie 5 - 10 hectare. Variația ponderii exploatațiilor din clasele de mărime 50 - 100 hectare și peste 100 hectare din totalul exploatațiilor și totalul suprafeței, fiind însă ne semnificative.

În contextul rolului deosebit de important al sectorului creșterii animalelor în economia țării noastre, este important să se sublinieze rolul managementului fermei

zootehnice în principal în alegerea tehnologiei optime de exploatare a speciei/speciilor de animale crescute în vederea obţinerii unei producţii performante.

Cunoscut fiind faptul că tehnologia de creştere a animalelor reprezintă un ansamblu de procese metode şi măsuri tehnico-organizatorice care se desfăşoară într-un flux tehnologic bine definit şi care urmăresc satisfacerea cerinţelor animalelor obţinând producţii ridicate în condiţii de eficienţă economică, este importantă alegerea acesteia în funcţie de finalitatea implementării ei. În acest sens, trebuie subliniat faptul că procesele şi măsurile tehnico-organizatorice care alcătuiesc o tehnologie de creştere a animalelor, în funcţiile de caracteristicile şi scopul lor, se grupează pe următoarele subsisteme:

- subsistemul reproducţie;
- subsistemul creştere şi dezvoltare;
- subsistemul întreţinere;
- subsistemul furajare;
- subsistemul asigurării stării de sănătate;
- subsistemul producţiilor şi a valorificării;
- subsistemul organizarea proceselor de muncă;

Astfel, ca urmare a selectării variantelor tehnologice adecvate alcătuită din subsistemele menţionate se poate concepe tehnologia pe ansamblu a categoriei de animale (de exemplu: tehnologia creşterii şi exploatării vacilor de lapte; tehnologia tineretului taurin, ovin sau a porcilor; tehnologia creşterii păsărilor pentru carne şi ouă etc.). Materializarea tehnologiilor de creştere a animalelor se realizează în fişele tehnologice care reprezintă documente tehnico-economice obligatoriu de întocmit pentru fiecare categorie de animale. Fişele tehnologice sunt instrumente care evidenţiază tehnologia de creştere, producţiile totale şi marfă, cheltuielile determinate de acestea şi eficienţa economică exprimată prin:

- costurile pe cap;
- costurile pe zi furajată;
- costurile pe unitatea produs.

Un rol important în managementul fermei zootehnice este jucat de indicatorii de producţie. Cei mai utilizaţi în aprecierea eficienţei economice a tehnologiilor de creştere a animalelor sunt: producţia medie pe animal furajat, costul pe animal şi pe unitatea de

produs, cheltuielile cu furajele pe zi, pe animal și pe unitatea de produs, consumul de energie pe animal sau pe loc, consumul de ore-om pe unitate de produs, profitul pe animal.

De asemenea, activitatea propriu-zisă de creștere și exploatare a animalelor necesită optimizarea economică și organizatorică a unor probleme tehnologice fundamentale. Spre exemplu :

- în fermele de vaci de lapte acestea sunt considerate a fi: rasa, nivelul producției medii, pragul de rentabilitate, durata de exploatare, perioada fătărilor, procentul de grăsime, căile de valorificare al laptelui etc.
- în fermele de scroafe: durata de exploatare, indicele de utilizare a scroafelor, perioada optimă vânzării porceilor, numărul de scroafe în funcție de numărul de porci livrabili anual etc.
- în fermele de ovine: rasa, producția medie de lână și lapte, durata de exploatare, perioada optimă a vânzării mieilor etc.
- în fermele de îngrășare a animalelor: rasa, vârsta și greutatea animalelor la intrare, vârsta și greutatea la livrare, sporul mediu zilnic, durata de îngrășare, densitatea animalelor pe unitatea de suprafață.

1.3. EXPERIENȚĂ ȘI TRADIȚIE ÎN VALORIFICAREA PRODUCȚIEI ANIMALE ÎN ROMÂNIA

Valorificarea producției animale în România, în principal pentru obținerea de carne, lapte și a preparatelor alimentare rezultate din aceste materii prime, este în strânsă conexiune cu speciile animaliere care dețin cea mai mare pondere în sectorul zootehnic.

În valorificarea producției zootehnice un rol deosebit de important revine determinării costurilor de producție. La principalele produse de origine animală, pentru cuantificarea acestora, se pornește de la mărimea și structura alocărilor directe de resurse materiale și umane necesare bunei desfășurări a proceselor de producție. Pe baza lor, într-o etapă imediat următoare, necesarul de resurse pentru nevoile generale ale fermelor și unităților. Calculul cheltuielilor totale includ *cheltuielile fixe* și *cheltuielile variabile*.

Principalele **cheltuieli fixe** sunt: cheltuielile cu forța de muncă permanentă, cheltuielile generale, dobânzi la credite și cheltuieli cu amortismentul.

Principalele **cheltuieli variabile** sunt cele cu furajarea, cu materialul biologic, cu energia electrică, cu medicamente și materialele sanitare, cu aprovizionarea (cota de aprovizionare), cu asigurarea animalelor, precum și categoria alte cheltuieli materiale.

Un instrument deosebit de eficient în determinarea și aprecierea eficienței economice în producția zootehnică presupune elaborarea și folosirea unui sistem de indicatori, care să cuantifice și să exprime cât mai corect atât eforturile făcute pentru obținerea producției, cât și efectele obținute în urma acestor eforturi. Prin definiție, indicatorul reprezintă o expresie numerică a unui fenomen sau proces economic, definită în timp și spațiu. Indicatorii pot fi caracterizați prin mărimi absolute, mărimi relative, mărimi medii, indici și coeficienți. Mărimile absolute constituie expresia numerică, concreta a fenomenului și reflectă dimensiunea acestuia. Aceste măsuri se exprimă în unități fizice de măsură specifice fenomenului (ha, kg, lei, ore, ani). Mărimile relative se determina procentual ca raport a două mărimi absolute și se referă la intensitatea sau structura unor fenomene (structura efectivelor de animale, structura culturilor furajare).

1.4. TRADIȚII EUROPENE ÎN CONSOLIDAREA ȘEPTELULUI DE ANIMALE

Resursele naturale, posibilitățile de furajare, particularitățile de mediu, cele biologice și fiziologice proprii animalelor de fermă, cerințele economice, tradiția și transformările sociale produse în Uniunea Europeană, reprezintă tot atâtea condiționări pentru creșterea animalelor la nivelul acestui spațiu. Exploatarea animalelor de fermă în condiții optime este posibilă doar în zonele care asigură condiții de mediu propice speciilor și raselor luate în considerare.

Analiza tradițiilor europene în ceea ce privește creșterea animalelor nu poate fi realizată fără a trata aspectele legate de Politica Agricolă Comună (PAC). Anul 2012 a marcat cea de a 50-a aniversare a punerii în aplicare a Politicii Agricole Comune (PAC). Premisele apariției acesteia au fost însă asigurate odată cu Tratatul de la Roma, ratificat în anul 1957, prin care se puneau bazele Comunității Economice Europene. În prezent, PAC este supusă unui proces de reformare, în vederea consolidării competitivității și a

durabilității agriculturii și a zonelor rurale din UE. De la punerea în aplicare a PAC, aceasta continuă să răspundă provocărilor economice, de mediu și teritoriale cu care Europa se confrunta în prezent.

PAC a fost timp de mulți ani prima și singura politică deplin integrată a UE. Ea a deschis calea pentru piața unică a UE 30 de ani mai târziu, în 1992. Sistemul ei de prețuri unice a impus crearea de către PAC a propriei monede, „unitatea de cont” (UC), un precursor îndepărtat al monedei euro. La introducerea sa în 1962, o UC echivala cu un dolar american. La începuturile PAC, mulți mici agricultori din generația de după război încă mai mulgeau vacile cu mâna și coseau fânul cu coasa. Ca politică comună integrată, PAC este finanțată prin bugetul anual al UE. În prezent, cheltuielile anuale cu agricultura și cu dezvoltarea rurală cumulează aproximativ 55 miliarde EUR, în jur de 45 % din bugetul total al UE. Cheltuielile PAC au atins punctul culminant de 72 % din bugetul UE în 1984 și de atunci au scăzut constant (http://ec.europa.eu/agriculture/50-years-of-cap/files/history/history_book_lr_ro.pdf).

La nivelul Uniunii Europene, se înregistrează o preocupare tot mai mare, subscrisă Politicii Agricole Comune și obiectivelor strategiei Europa 2020 (creștere durabilă, creștere inteligentă, creștere favorabilă incluziunii), pentru stimularea creșterii efectivelor de animale de fermă. În sprijinul acestui deziderat Comunitatea Europeană gestionează o serie de fonduri cu rol de suport pentru crescătorii de animale din țările membre, dintre care pot fi amintite:

- Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR)
- Fondului european pentru dezvoltare regională (FEDR),
- Fondului social european (FSE),
- Fondului de coeziune (FC).

1.5. EXPERIENȚE POZITIVE ÎN VALORIFICAREA PRODUCȚIEI ANIMALE

Valorificarea producției animale reprezintă o continuă provocare nu numai la nivelul Uniunii Europene, dar și la nivel mondial. Astfel principalele producții animale reprezentate de cele rezultate din creșterea taurinelor, ovinelor, caprinelor, păsărilor și

porcinelor la nivelul Uniunii Europene în intervalul temporal 1989 – 2010 prezintă tendințe diferite în funcție de specificul producției analizate.

La nivelul Uniunii Europene, valorificarea producției animale prezintă particularități specifice în funcție de tipologie. Astfel, producția de carne atinge valori considerabile, așa cum s-a subliniat anterior, la nivelul Uniunii Europene în principal datorită disponibilităților mari de prelucrare. Valorificarea produselor animale este un proces deosebit de complex care nu este condiționat doar de aspectele legate de procesul productiv, dar în mare măsură și de structura pieței (Hameed și colab. 2011). Aceasta este în primul rând caracterizată de cererea consumatorului, care în UE este unul foarte avizat și care îți fundamentează atitudinea pe baza unui complex de factori care interacționează și dintre care putem aminti:

- factori de ordin economic,
- factori de ordin tehnic,
- factori de ordin socio – cultural etc.

De asemenea, cererea consumatorului, la nivel macroeconomic este determinată de factori complecși, cum sunt:

- procentul creșterii anuale a populației și modificările structurale pe categorii de vârstă
- reacția consumatorilor la variația prețului
- reacția consumatorilor la modificarea venitului propriu.

În procesul de valorificare al producției animale un rol important îl are, atât la nivel mondial cât și la cel al Europei, Uniunii Europene și României implementarea conceptelor de marketing (Rees, 1991) metodologii moderne de instruire a celor interesați (Porumb, 2001; Soare, 2008) adaptarea permanentă a resursei umane la realitățile pieței și inițierea unor modalități inovative de comerț (Alzola și colab., 2005).

1.6. PARTICULARITĂȚI ALE PRINCIPALELOR PRODUSE ANIMALE ÎN UE ȘI ÎN ROMÂNIA

- Cerințele consumatorilor și perfecționarea continuă a tehnologiilor de creștere a animalelor se preconizează că vor conduce la scăderea producției de carne

rezultate de la animalele semiadulte în favoarea tineretului, atât în statele Uniunii Europene cât și în România. În actuala etapă producătorii din România pot valorifica producția de carne prin livrarea către un intermediar (cu destinația export sau piața internă), sau sacrificarea și comercializarea prin forțe proprii. Aceasta îngreunează colectarea de animale pentru abatoare. În cadrul filierelor de carne, după 1989 în România s-a dezvoltat o dublă rețea de distribuție. În anul 1999 exista un număr de peste două mii de unități de procesare a cărnii. Calitatea cărnii de vită este compromisă, fiind considerată produsul secundar la sectorul lapte.

În prezent, pentru sectorul producției de carne din România se manifestă o competitivitate tehnică și economică scăzută datorită:

- greutatea mică la tăiere;
- înregistrarea unor sporuri în greutate zilnice reduse;
- rata redusă de conversie a furajelor.

Lipsa calității și a uniformității produselor furnizate constituie încă o constrângere prin care se împiedică achiziționarea de produse de carne în România. Eșecul satisfacerii cerințelor calitative nu numai că va duce în continuare la creșterea penetrării importurilor.

PARTEA A II-A

MATERIAL ȘI METODĂ

CAPITOLUL II

MATERIAL ȘI METODĂ

2.1. PARTICULARITĂȚILE NATURAL GEOGRAFICE ȘI SOCIO-DEMOGRAFICE ALE ROMÂNIEI ȘI JUDEȚULUI VÂLCEA

România este situată în sud-estul Europei Centrale, pe cursul inferior al Dunării, la nord de peninsula Balcanică și la țărmul nord-vestic al Mării Negre, în emisfera nordică, la intersecția paralelei 45° latitudine nordică și meridianului de 25° longitudine estică.

Temperatura medie anuală în sudul țării se ridică la circa 11 °C, în nordul țării, la altitudini comparabile, valorile acestui parametru sunt mai coborâte cu circa 3 °C. Între extremitatea vestică și cea estică a teritoriului național, diferența termică se reduce la 1 °C (10 °C în vest, 9 °C în est). Relieful țării are un rol esențial în delimitarea zonelor și etajelor climatice. Munții Carpați formează o barieră care separă climatele continentale aspre din est de cele din vest de tip oceanic și adriatic. În concluzie, clima României este una de tip temperat-continentală, cu patru anotimpuri și este marcată de influențe ale climatelor stepice din est, adriatice din sud-vest, oceanice din vest și nord-vest, păstrându-și totuși identitatea climatului carpato – ponto – danubian.

Precipitațiile sunt moderate, variind de la insuficienta cantitate de 400 mm din Dobrogea la 500 mm în Câmpia Română și până la 600 mm în cea de Vest. Odată cu altitudinea, precipitațiile cresc, depășind pe alocuri 1000 mm pe an.

Județul Vâlcea se află în partea central-sudică a României. Se întinde de-a lungul bazinului mijlociu al râului Olt, fiind înconjurat de Munții Cozia la est și Culmea Căpățâniilor în vest. Județul are o suprafață de 5,765 km² - 2.4% din suprafața totală a țării. Se învecinează cu județele Alba și Sibiu la nord, județul Argeș la est, județul Olt la sud și sud-est, județul Dolj la sud-vest, județul Gorj la vest și județul Hunedoara la nord-vest. Reședința județului este municipiul Râmnicu Vâlcea.

Prin așezarea sa geografică, județul Vâlcea beneficiază de aproape toate formele majore de relief: munți, dealuri subcarpatice, podiș și lunci cu aspect de câmpie, dispuse în trepte de la nord la sud, întregite de defileuri ale Oltului și Lotrului, străjuite de munții Cozia, Căpățâniilor, Făgăraș, Lotru și Parâng. Două treimi din suprafața județului sunt ocupate de Podișul Getic și Subcarpații Getici, cu altitudini între 400 – 800 m. Clima județului este temperat-continentală, cu slabe influențe mediteraneene.

2.2.MATERIALUL UTILIZAT

Cercetările efectuate au vizat o arie largă de studiu. Au fost colectate, prelucrate statistic și analizate date privitoare la efectivele de animale de fermă (taurine, porcine, ovine, caprine), la producțiile aferente, precum și balanța de import – export, aferente țării noastre, dar și spațiului Uniunii Europene cu cele 27 state membre. În același timp

cercetarea a vizat în mod particular situația creșterii animalelor simultan cu a producției agricole în județul Vâlcea.

Datele necesare întreprinderii studiului de față au rezultat în urma consultării unui vast material statistic de specialitate. Astfel, pentru datele referitoare la situația agriculturii și a zootehniei la nivel național și în județul Vâlcea au fost consultate următoarele documente și site-uri: documentele aferente Recensământului general agricol, pentru perioada 2002 – 2011, documentele Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Durabile cu privire la evoluția efectivelor de animale de fermă, a suprafețelor agricole cultivate și a producției valorice, datele Institutului Național de Statistică privitoare la producțiile animale în județul Vâlcea, dotarea tehnică a fermelor agro-zootehnice în județul Vâlcea. În ceea ce privește materialul necesar studiului și prelucrării datelor aferente efectivelor de animale și a principalelor lor producții (carne, lapte), la nivelul Uniunii Europene, Europei, dar și la nivel mondial, principala sursă de documentare a fost site-ul www.faostat.fao.org.

2.3. INSTRUMENTE METODOLOGICE UTILIZATE

Instrumentele metodologice utilizate au fost în structură conexiune cu tipul de date avute la dispoziție, proveniența lor și tipul de distribuție, omogenă, sau neomogenă a valorilor individuale. Au fost utilizate teste parametrice atunci când distribuția datelor și mărimea probelor au permis aceasta, sau neparametrice când au fost analizate populații ce urmează distribuția normală sau aproximativ normală, dar a fost mai potrivită operarea cu rangurile valorilor, datorită dimensiunii reduse a probei, și/sau neomogenității datelor (Merce și colab., 2007).

PARTEA A III-A REZULTATE ȘI DISCUȚII

CAPITOLUL III EFECTIVE MEDII DE ANIMALE

Dacă se analizează, în ansamblu, evoluția efectivelor de animale în Uniunea Europeană, începând cu anul 1989, ce marchează începutul unor importante schimbări la toate nivelurile, economic, financiar, social, la scară globală, se constată că au fost înregistrate fluctuații în principal în sensul descreșterii efectivelor, urmate în ultimii ani de un ușor reviriment, pentru anumite specii, cum sunt caprinele.

3.1. TAURINE

Studiul evoluției efectivelor de taurine, la 1000 ha teren agricol, în România și statele din Uniunea Europeană recunoscute pentru performanțe superioare în creșterea taurinelor (tabelul 3.1.), evidențiază evoluția inconstantă a dezvoltării acestui sector pe parcursul intervalului temporar studiat (1965 – 2010), cu particularități distincte, în funcție de caracteristicile socio-economice și politice ale fiecărui stat analizat.

Indicatorii medii ai efectivelor de taurine, la 1000 ha teren agricol (fig. 3.8.), calculați pe parcursul intervalului temporar studiat (1965 – 2010) evidențiază Olanda ca fiind statul cu cea mai puternică ramură a producției animale reprezentate de creșterea taurinelor, în timp ce în România se situează pe locul 5 în ierarhia celor 7 state analizate, la valori medii apropiate de cele ale Ungariei, față de care înregistrează superioritate (345,2 față de 251,2), diferența dintre indicatori nefiind, însă, asigurată statistic la pragul de semnificație de 5%.

Tabelul 3.1.

Evoluția efectivelor de taurine la 1000 ha teren agricol (capete),
în intervalul 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	1270,1	1079,1	1161,8	1124,1	993,9	850,0	793,7	709,2	596,1	596,5
Franța	691,7	742,1	821,4	817,3	802,3	731,0	701,3	694,0	659,8	670,4
Olanda	1956,1	1918,7	2458,5	2725,5	2736,9	2569,1	2427,2	2122,7	1981,3	2073,2
Polonia	617,1	672,7	822,3	784,7	685,8	623,4	453,2	377,4	340,2	355,1
România	338,3	359,4	427,0	464,8	520,5	465,2	257,4	225,6	207,6	185,8
Spania	133,5	154,9	159,6	169,0	180,9	187,4	189,6	224,6	233,5	219,5
Ungaria	339,6	334,2	348,8	332,9	328,7	276,3	157,4	148,2	125,0	121,0

Numărul mediu de capete de taurine la 1000 ha înregistrat în România diferă considerabil față de cel al țărilor situate pe poziții superioare în clasamentul acestui indicator, diferențele fiind asigurate statistic la pragurile de semnificație de 0,1% (Polonia) și 0,1% (Danemarca, Franța și Olanda).

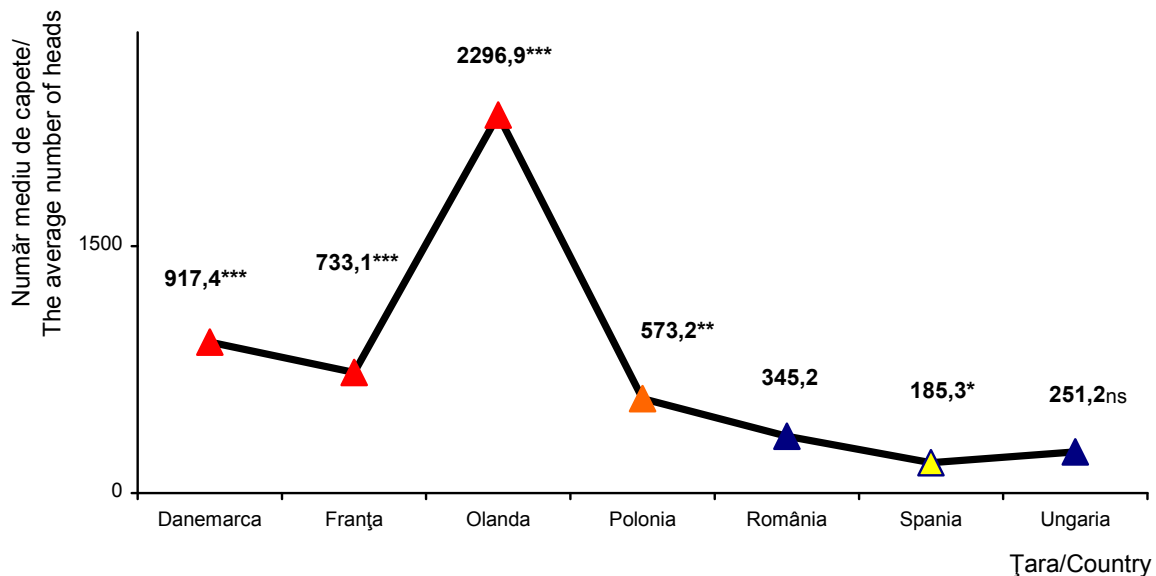

Fig. 3.8. Evoluția indicatorilor medii privind efectivele de taurine, la 1000 ha teren agricol (capete) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

3.2. OVINE

România se situează pe primul loc în cea ce privește efectivele de capete de ovine la 1000 ha teren agricol (tabelul 3.2.), în cea mai mare parte a intervalului temporal analizat 1965 – 2010, excepție făcând anii 1995, 2000 și 2005. Efective mari de ovine au

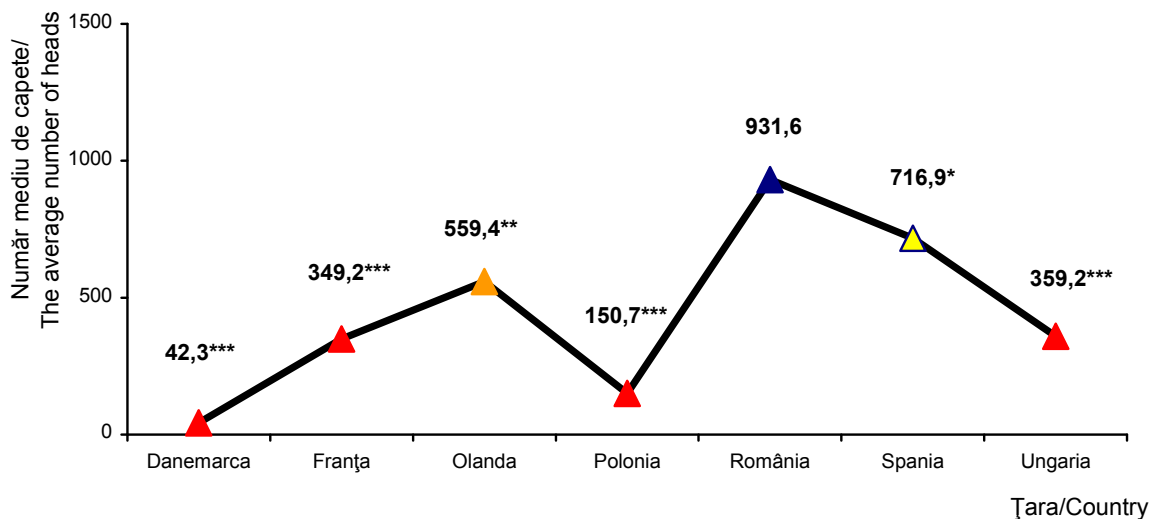
fost înregistrate și în Spania și Olanda, în timp ce Danemarca s-a evidențiat prin dezvoltarea redusă a acestui sector zootehnic.

Tabelul 3.2.

Evoluția efectivelor de ovine la 1000 ha teren agricol (capete), 1965 – 2010

Country/Year	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	35,3	26,4	23,1	21,3	19,7	60,4	55,0	55,0	65,8	60,6
Franta	301,4	342,9	361,1	407,0	433,1	383,0	352,6	327,3	310,8	272,6
Olanda	252,5	318,3	396,4	447,5	424,7	899,7	873,1	682,2	710,9	589,1
Polonia	189,9	198,5	196,9	261,0	300,1	258,0	44,2	22,4	19,6	16,0
Romania	941,7	1023,1	1030,1	1169,8	1378,2	1141,4	805,8	600,5	549,1	676,0
Spania	734,4	676,6	587,3	525,5	632,9	821,5	833,0	865,8	821,9	670,2
Ungaria	587,9	522,9	349,5	506,1	489,7	357,8	163,8	161,5	241,6	211,5

Sub prisma analizei indicatorilor medii calculați pe parcursul intervalului temporar studiat (1965 – 2010) se remarcă România cu cele mai bune performanțe, urmată de Spania (fig. 3.15.). Diferențele dintre indicatorii medii ai efectivelor de ovine la 1000 ha teren agricol din cele două țări sunt asigurate statistic la pragul de semnificație de 5%. Valoric, cel mai mic indicator s-a înregistrat pentru Danemarca, respectiv 42,30.

Fig. 3.15. Evoluția indicatorilor medii privind efectivele de ovine, la 1000 ha teren agricol (capete) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

În majoritatea cazurilor, diferențele dintre indicatorul mediu al efectivelor de ovine la 1000 ha teren agricol înregistrate în România și cei înregistrați în celelalte țări analizate sunt asigurate statistic la pragul de semnificație de 0,1% (Danemarca, Franța, Polonia și Ungaria) și 1% (Olanda).

3.3.CAPRINE

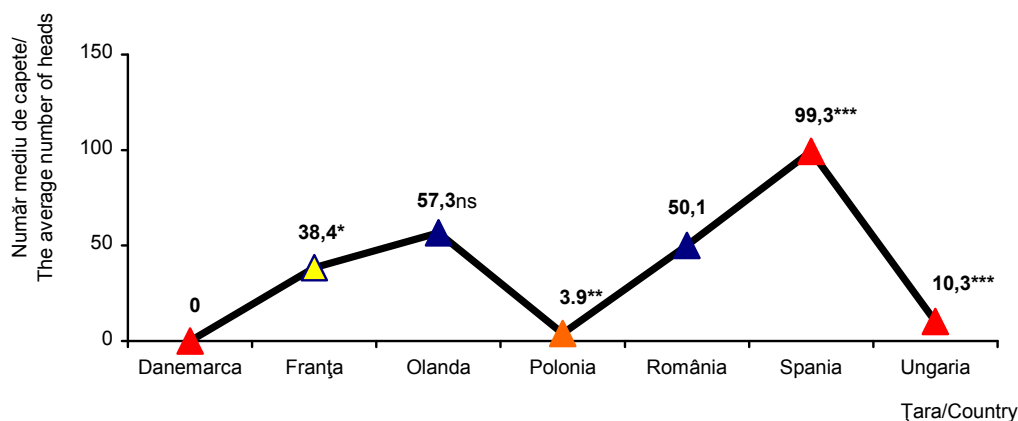
Privitor la efectivele de caprine la 1000 ha teren agricol (tabelul 3.3.), remarcăm faptul că Spania se situează pe primul loc în perioada analizată, respectiv 1965 – 2010, urmată de Olanda și România, în timp ce Polonia a înregistrat cele mai mici valori, sectorul creșterii caprinelor ocupând o poziție în zootehnia acestei țări abia începând cu anul 1995 (tabelul 3.3.).

Tabelul 3.3

Evoluția efectivelor de capre la 1000 ha teren agricol (capete), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
Franta	35,6	31,6	32,8	38,4	37,8	41,9	36,5	41,4	41,8	46,1
Olanda	14,6	7,0	15,6	15,6	17,7	37,6	38,1	86,1	156,5	184,0
Polonia	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	11,8	11,8	8,8	7,6
Romania	55,0	41,8	32,7	27,7	55,8	75,2	55,1	41,3	48,9	67,8
Spania	86,1	92,9	86,4	75,9	95,2	136,6	114,1	94,9	104,9	106,0
Ungaria	13,8	13,8	2,6	2,6	2,7	2,7	9,0	32,7	12,8	10,0

Evoluția efectivelor de caprine la 1000 ha teren agricol (fig. 3.21.) pe parcursul anilor 1965 – 2010 este caracterizată de indicatori medii ce confirmă faptul că cea mai mare dezvoltare a acestui sector zootehnic a fost înregistrată în Spania.

Fig. 3.21. Evoluția indicatorilor medii privind efectivele de caprine, la 1000 ha teren agricol (capete) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

Indicatorii medii ai creșterii caprinelor situează România pe locul trei în ierarhia țărilor analizate, diferențele dintre aceasta și Olanda nefiind asigurate statistic la pragul

de semnificație de 5%, dar asigurate față de celelalte țări la toate pragurile de semnificație, respectiv 0,1% (Spania și Ungaria)), 1% (Polonia) și 5% (Franța).

3.4. PORCINE

În țările studiate, efectivele de porcine considerate la 1000 ha teren agricol, (tabelul 3.4.), sunt caracterizate de efective mai mici cu un ordin de mărime pentru Franța, România și Spania, față de Danemarca, Olanda, Polonia.

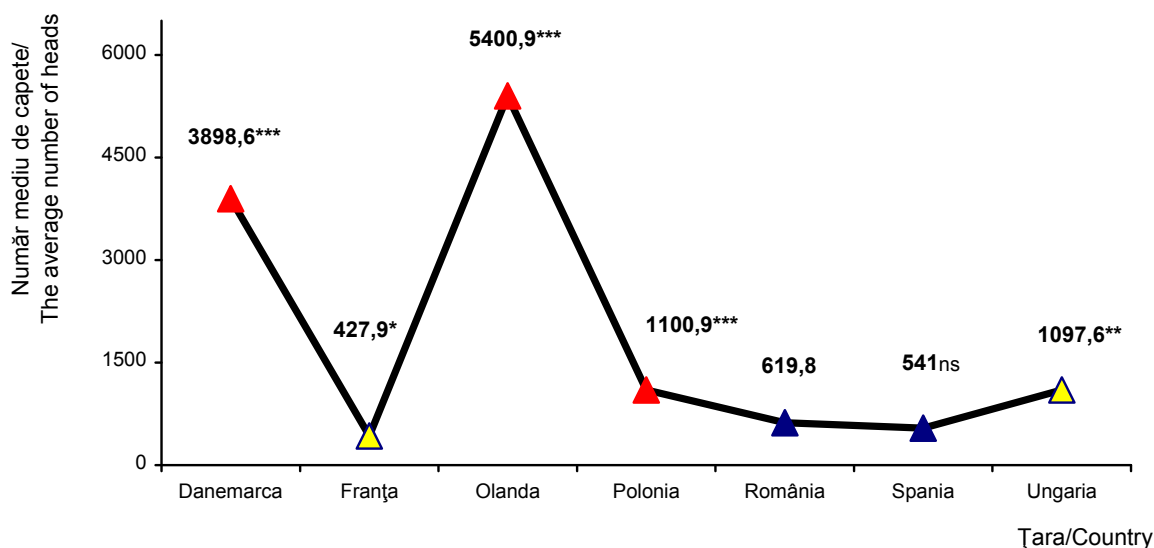
Tabelul 3.4.

Evoluția efectivelor de porcine la 1000 ha teren agricol (capete), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	3261,4	3174,1	2916,4	3780,2	3456,3	3523,9	4208,0	4526,0	5138,3	5001,2
Franța	309,0	357,5	411,1	391,1	375,0	419,4	498,6	510,1	510,9	496,5
Olanda	1956,8	2946,9	3796,3	5287,1	6458,0	7145,1	7353,7	6832,2	5841,2	6391,5
Polonia	854,8	834,2	1322,1	1323,0	1092,7	1207,5	1266,7	1062,2	1123,7	922,2
România	446,2	441,6	633,4	806,0	1092,7	863,0	573,7	432,4	480,3	428,4
Spania	145,1	249,8	284,2	387,1	411,5	610,9	696,8	809,9	899,0	915,6
Ungaria	1204,0	1032,3	1434,0	1444,8	1597,3	1324,6	753,2	922,5	701,9	561,5

Indicatorii medii ai efectivelor de porcine la 1000 ha teren agricol în perioada 1965 – 2010 (fig. 3.28.) evidențiază dezvoltarea acestui sector în Olanda și Danemarca. România se situează pe locul 5 în ierarhia celor 7 state analizate, la valori medii ale indicatorului apropiate de cele ale Spaniei, față de care deși înregistrează superioritate (619,8 față de 541), diferența nu este asigurată statistic la pragul de semnificație de 5%. Diferențele dintre numărul mediu de capete de porcine la 1000 ha înregistrat în România sunt asigurate statistic la pragurile de semnificație de 0,1% (Danemarca, Olanda și Polonia) 1% (Ungaria) și 5% (Franța). Se remarcă faptul că dezvoltarea ramurii zootehnice reprezentate de creșterea porcinelor a cunoscut evoluții distincte în țările studiate, caracterizate în marea lor majoritate, de tendințe inconstane. Excepția face Spania, în care acest sector s-a dezvoltat constant, astfel, încât numărul capetelor de porcine la 1000 ha teren agricol a crescut continuu din anul 1965 de la 145,10 capete până în 2010, când se înregistrează 915,60 capete de porcine.

Fig. 3.28. Evoluția indicatorilor medii privind efectivele de porcine, la 1000 ha teren agricol (capete) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

O evoluție aproape similară s-a evidențiat și în Olanda, unde efectivele de porcine au crescut de la 1956,80 capete la 1000 ha teren agricol în 1965 la 6391,50 capete de porcine în 2010, cu un ușor declin în perioada cuprinsă între anii 2000 – 2005. În toate celelalte state s-a înregistrat o scădere a efectivelor de porcine în 2010, comparativ cu perioada anterioară, ceea ce indică declinul acestui sector economic.

CAPITOLUL IV

PERFORMANȚE ȘI RANDAMENTE MEDII

În ceea ce privește evoluția valorii producției animale respectiv taurine, ovine, caprine și porcine la nivelul Uniunii Europene în intervalul temporal 1989 – 2010, se constată evoluții diferite, atât în sens descendent, cât și în sens ascendent.

4.1. CARNE DE TAURINE

Producția de carne de vacă în cele șapte state ale Uniunii Europene, reprezentative în ceea ce privește acest indicator, indică, în unanimitate, lipsa eficientizării acestui sector în perioada studiată, respectiv 1965 - 2010. Dacă în România, Spania și Ungaria, evoluția

producţiei urmează trendul descendent al efectivelor de taurine, nu acelaşi lucru se întâmplă în Danemarca, Franţa, Olanda şi Polonia, pentru care s-au evidenţiat trenduri ascendente ale efectivelor la finele anului 2010, însoţite de trenduri descendente ale producţiei de carne de taurine (tabelul 4.1.).

Tabelul 4.1.

Evoluţia producţiei de carne de vacă la 1000 ha teren agricol (t), 1965 – 2010

Ţara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	58,6	72,8	89,5	93,1	89,8	76,6	69,0	58,4	51,6	50,3
Franţa	47,9	53,5	59,6	62,8	64,7	65,3	57,5	52,2	51,8	53,0
Olanda	138,1	184,3	205,1	218,3	266,4	271,7	302,5	245,6	206,5	202,7
Polonia	25,6	31,6	42,5	43,6	44,9	45,0	23,9	21,6	19,2	24,9
România	11,6	15,9	19,0	21,6	17,1	23,4	14,9	12,0	14,1	11,4
Spania	6,4	11,1	16,4	15,2	14,5	18,6	18,4	23,5	25,8	21,9
Ungaria	17,5	20,6	25,2	26,5	25,2	19,7	9,9	11,6	5,6	4,8

Indicatorii medii ai producţiei de carne de taurine, pentru perioada cuprinsă între anii 1965 – 2010, poziţionează România pe ultimul loc în ierarhia constituită din cele şapte state luate în studiu (16,10), având valori apropiate de cei obţinuţi pentru Spania (17,20) şi Ungaria (16,70), neasigurate statistic la pragul de semnificaţie de 5%. În schimb, indicatorii producţiei de carne de taurine obţinuţi pentru aceeaşi perioadă pentru Danemarca, Franţa, Olanda şi Polonia diferă foarte semnificativ de cel obţinut pentru România (fig. 4.8.), diferenţele fiind asigurate statistic la pragul de semnificaţie de 0,1%.

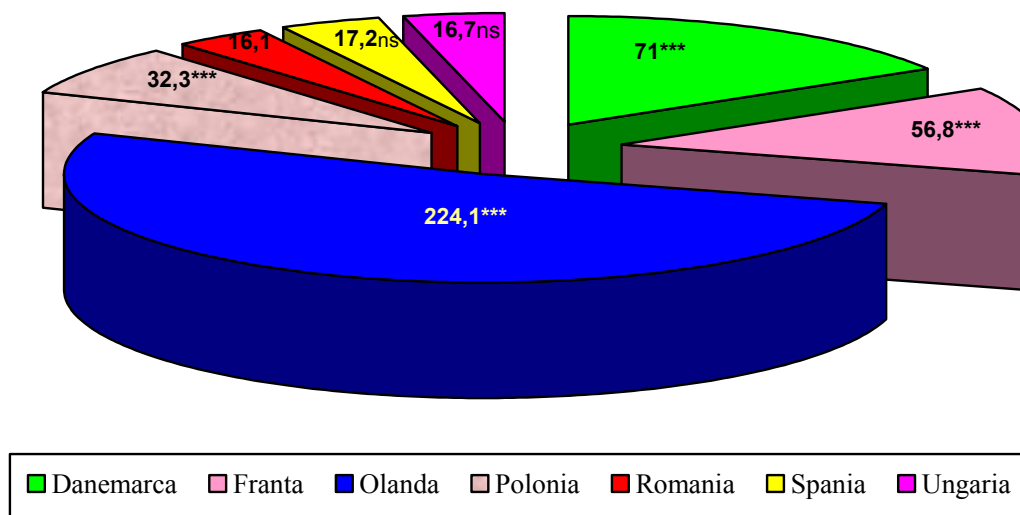

Fig. 4.8. Evoluţia producţiei de carne de taurine a efectivelor de taurine la 1000 ha teren agricol în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 - 2010

Testarea semnificației diferențelor dintre indicatorii medii ai producției de carne de taurine în perioada 1965 – 2010, ne permite să diferențiem productivitatea statelor luate în studiu și să le clasificăm în state cu producție scăzută (Spania, Ungaria și România) și state cu producție ridicată (Olanda, Danemarca, Franța și Polonia).

4.2. LAPTE DE VACĂ

Analiza producției de lapte de vacă în intervalul 1965 – 2010 în contextul producției acestei importante și valoroase resurse alimentare naturale în România și țări importante producătoare ale Uniunii Europene, relevă o serie de particularități specifice (tabelul 4.2.). Indicatorii medii ai producției de lapte de vacă la 1000 ha teren agricol (fig. 4.15.), pentru perioada 1965 – 2010 indică superioritatea producției analizate în Olanda, comparativ cu celalalte state luate în studiu.

Tabelul 4.2.

Evoluția producției de lapte de vacă la 1000 ha teren agricol (t), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	2037,6	1700,8	1867,3	1942,7	1935,7	1800,3	1775,2	1791,9	1740,3	1863,9
Franta	689,2	768,0	828,7	932,5	950,2	893,0	869,2	854,2	850,3	796,2
Olanda	3724,8	4296,4	5330,7	6146,3	6532,3	5854,8	5890,2	5817,8	5657,1	6063,5
Polonia	827,9	927,4	1015,9	1022,4	1019,5	982,2	722,3	737,6	739,7	761,8
Romania	170,4	203,7	255,7	295,4	289,4	252,0	341,2	318,1	370,3	326,2
Spania	122,1	161,0	185,6	218,7	227,7	210,4	224,1	220,6	230,1	229,7
Ungaria	304,4	290,5	314,8	440,0	468,6	492,1	342,3	370,6	333,5	291,4

România are o producție de lapte de vacă ce o situează la nivelul penultimului loc în ierarhia celor 7 state analizate, caracterizată de un indicator mediu (282,20 t) apropiat de al Spaniei (203 t) și Ungariei (364,80 t), diferența dintre indicatori fiind asigurată statistic la pragul de semnificație de 5%. Similar cu situația înregistrată pentru numărul de capete de taurine la 1000 ha în intervalul de timp 1965 - 2010, producția de lapte de vacă din România, exprimată prin indicatorul mediu al acesteia pentru aceeași perioadă, diferă considerabil față de cel al țărilor situate pe poziții superioare în clasamentul acestui indicator, diferențele fiind asigurate statistic la pragurile de semnificație de 0,1% (Polonia, Danemarca, Franța și Olanda).

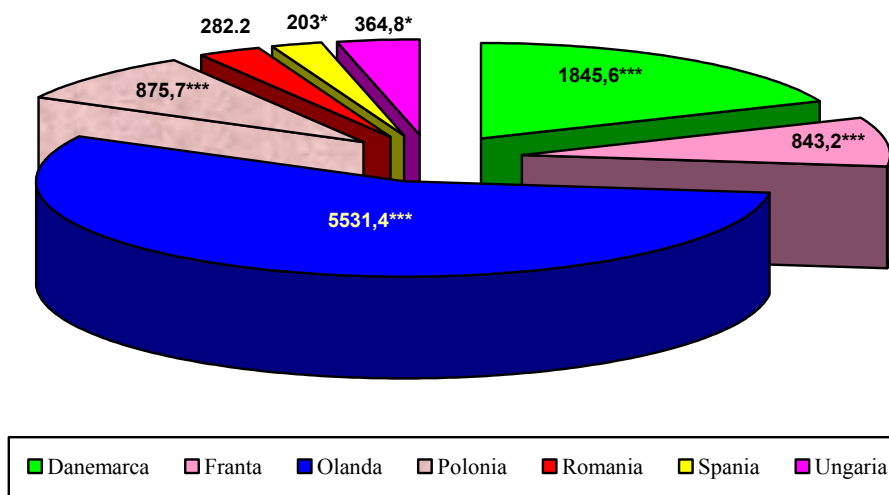

Fig. 4.15. Evoluția indicatorilor medii privind producția de lapte de vacă la 1000 ha teren agricol (t) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

4.3. CARNE DE PORC

Producția de carne de porcine cunoaște o evoluție fluctuantă în toate statele Uniunii Europene luate în studiu în perioada 1965 – 2010, care cu excepția Spaniei (unde se înregistrează și un trend ascendent al efectivelor în intervalul de timp analizat), este în declin în anul 2010 (tabelul 4.3.).

Tabelul 4.3.

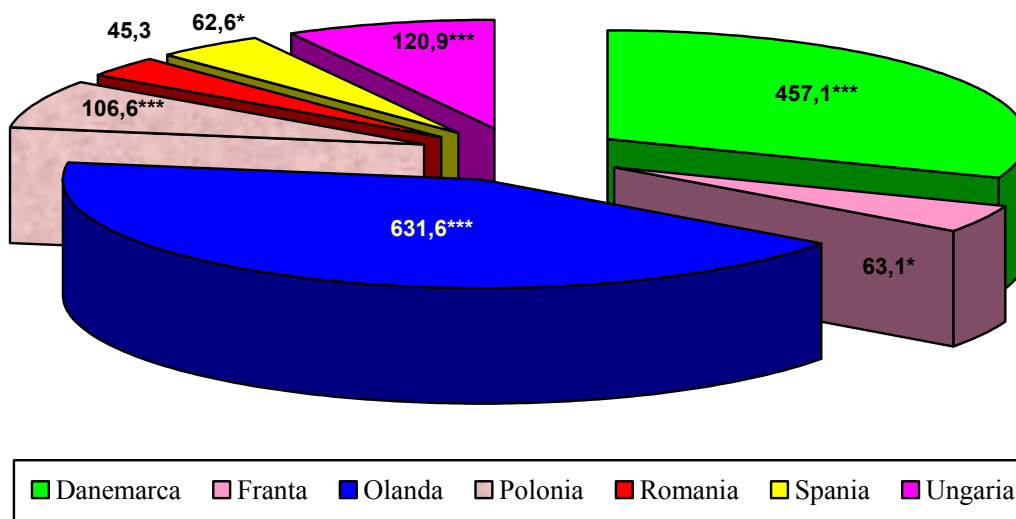
Evoluția producției de carne de porc la 1000 ha teren agricol (t), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	282,5	272,3	278,6	369,1	411,3	458,8	567,2	616,7	680,6	633,3
Franta	45,1	47,0	54,2	61,6	56,8	59,0	73,3	79,0	77,7	77,2
Olanda	255,1	365,5	465,3	586,9	736,3	866,5	846,0	846,3	676,6	671,9
Polonia	80,5	80,2	112,4	106,2	92,2	115,1	121,7	119,3	121,3	117,6
Romania	26,4	34,6	55,8	63,8	63,1	58,3	49,8	37,1	32,3	31,7
Spania	9,6	17,8	21,7	42,7	50,1	64,6	78,6	104,9	114,5	121,7
Ungaria	94,3	98,5	145,8	156,5	174,8	176,0	100,0	106,1	78,5	78,2

În perioada analizată, anii 1965 – 2010, tabloul indicatorilor medii ai producției de carne de porc în cele șapte statele studiate, poziționează România pe ultimul loc în ierarhia constituită din acestea (45,30), cu valoare inferioară indicilor obținuți pentru apropiate de cei obținuți pentru Spania (62,60) și Franța (63,10), asigurate statistic la

pragul de semnificație de 5% (fig. 4.22.).

Pentru Danemarca (457,10), Olanda (631,60), Ungaria (120,90) și Polonia (106,60) s-au obținut indicatori ai producției de carne care diferă foarte semnificativ de cel obținut pentru România (fig. 4.22.), diferențele fiind asigurate statistic la pragul de semnificație de 0,1%. Aceasta ne permite să ierarhizăm cele șapte țări studiate în perioada 1965 – 2010, în trei categorii: slab producătoare (România), cu producție medie (Spania și Franța) și cu producție mare (Danemarca, Olanda, Polonia și Ungaria).

Fig. 4.22. Evoluția indicatorilor medii privind producția de carne de porc la 1000 ha teren agricol (t) în statele studiate, în perioada 1965 - 2010

4.4. CARNE DE OVINE

În ceea ce privește producție de carne de ovine, România se remarcă prin trendul fluctuant al producției pe toată perioada analizată, ceea ce indică o lipsă a coerenței strategiilor productive în acest domeniu, chiar și înainte de anii '90. Cu toate acestea, trendul productiv este cel ascendent, în anul 2010 înregistrându-se o producție de 4,63 t la 1000 ha teren agricol, superioară celei din anul 2005, respectiv 3,60 t carne de ovine (tabelul 4.4.). Indicatorii medii ai producției de carne de ovine situează România pe al treilea loc în ierarhia țărilor luate în studiu. Pentru Danemarca (0,49), Ungaria (0,87) și Polonia (0,87) s-au obținut indicatori ai producției de carne care diferă foarte semnificativ

de cel obținut pentru România (fig. 4.29.), diferențele fiind asigurate statistic la pragul de semnificație de 0,1%.

Tabelul 4.4.

Evoluția producției de carne de ovinela 1000 ha teren agricol (t), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	0,53	0,76	0,20	0,16	0,25	0,56	0,57	0,55	0,64	0,66
Franta	3,42	3,76	4,48	5,93	6,13	6,33	4,79	4,56	3,40	4,16
Olanda	5,75	5,79	8,81	10,68	5,30	8,43	8,08	9,51	7,02	6,87
Polonia	1,20	1,35	1,06	1,15	1,62	1,78	0,35	0,08	0,07	0,07
Romania	3,49	5,61	4,97	5,48	5,77	7,51	5,12	3,64	3,60	4,63
Spania	4,40	4,59	4,92	6,08	6,95	7,85	8,21	8,39	8,10	4,74
Ungaria	1,54	1,09	1,14	1,26	1,52	0,93	0,32	0,62	0,15	0,14

Diferențe neasigurate statistic la pragul de semnificație de 5% au fost obținute între indicele mediu de producție al cărnii de ovine al României (4,98) și indicii medii ai Franței (4,70) și Spaniei (6,42), în timp ce între România și Olanda diferențele dintre indicii de producție au fost asigurate statistic la pragul de semnificație de 5%. Aceasta ne permite să ierarhizăm cele șapte țări studiate în perioada 1965 – 2010, în trei categorii: slab producătoare (Danemarca, Ungaria și Polonia), cu producție medie (România, Spania și Franța) și cu producție mare (Olanda).

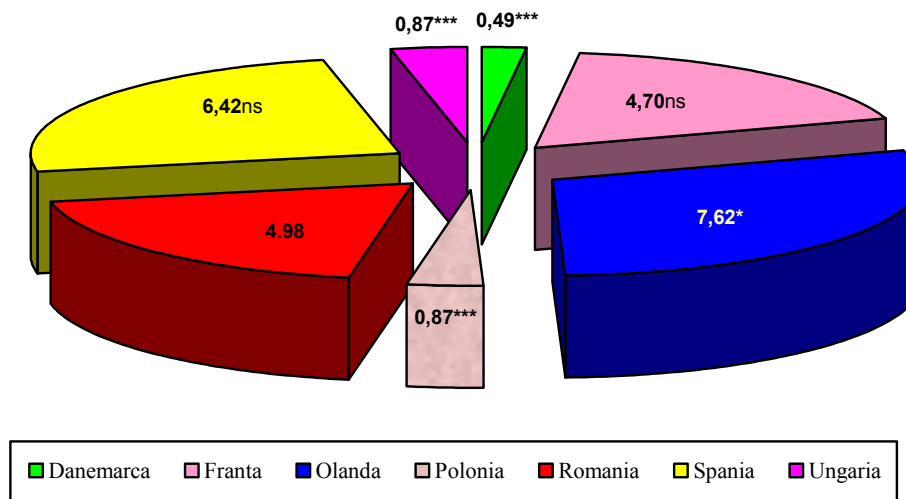

Fig. 4.29. Evoluția producției de carne de ovine la 1000 ha teren agricol în statele studiate, pe parcursul intervalului temporal 1965 - 2010

4.5. CARNE DE CAPRINE

Producția de carne de caprine prezintă o evoluție distinctă de cea a celorlate producții analizate în studiul de față. Aceasta se remarcă în primul rând prin faptul că două dintre țările luate în studiu, respectiv Danemarca și Polonia, nu sunt producătoare de carne de capră în intervalul temporal studiat. În ceea ce privește Danemarca, această stare este explicabilă datorită faptului că țara nu a raportat efective de capre. Pentru Polonia, însă, situația este diferită, pentru că începând cu anul 1990 se înregistrează efective de capre (tabelul 4.4.), dar se pare că producția a fost în totalitate direcționată spre lapte.

Tabelul 4.5.

Evoluția producției de carne de capră la 1000 ha teren agricol (t), 1965 – 2010

Țara/Anul	1965	1970	1975	1980	1985	1990	1995	2000	2005	2010
Danemarca	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Franta	0,22	0,22	0,25	0,27	0,30	0,31	0,26	0,23	0,24	0,41
Olanda	0,10	0,13	0,16	0,20	0,30	0,45	0,12	0,16	0,16	0,71
Polonia	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Romania	0,18	0,28	0,26	0,29	0,46	0,52	0,44	0,29	0,23	0,54
Spania	0,43	0,46	0,44	0,49	0,63	0,59	0,54	0,60	0,49	0,33
Ungaria	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,01	0,03	0,06	0,07	0,04

Conform valorii înregistrate de indicatorii medii ai producției de carne de capră România se situează pe al doilea loc în ierarhia țărilor luate în studiu. Analiza acestui indicator pentru cele șapte state luate în studiu ne permite să ierarhizăm cele cinci țări producătoare de carne de capră, dintre cele șapte analizate în perioada 1965 – 2010, în trei categorii: foarte slab producătoare (Ungaria), cu producție medie (România, Olanda și Franța) și cu producție mare (Spania).

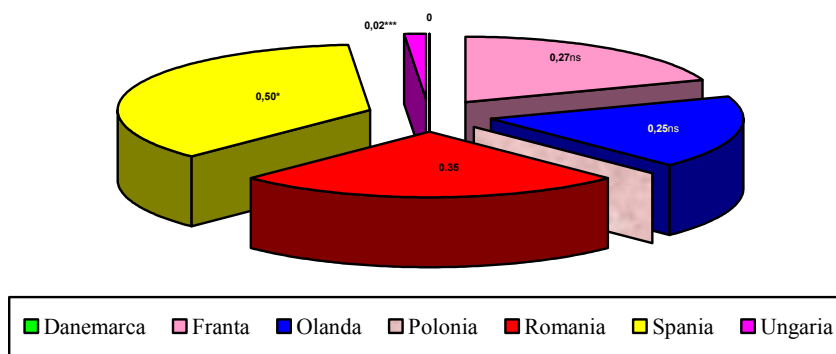

Fig. 4.34. Evoluția indicilor medii ai producției de carne de capră la 1000 ha teren agricol în statele studiate, pe parcursul intervalului temporal 1965 - 2010

CAPITOLUL V

COMERȚUL ȘI VALORIFICAREA PRODUCȚIEI

5.1. BALANȚA DE IMPORT - EXPORT ÎN ROMÂNIA ȘI STATELE UE

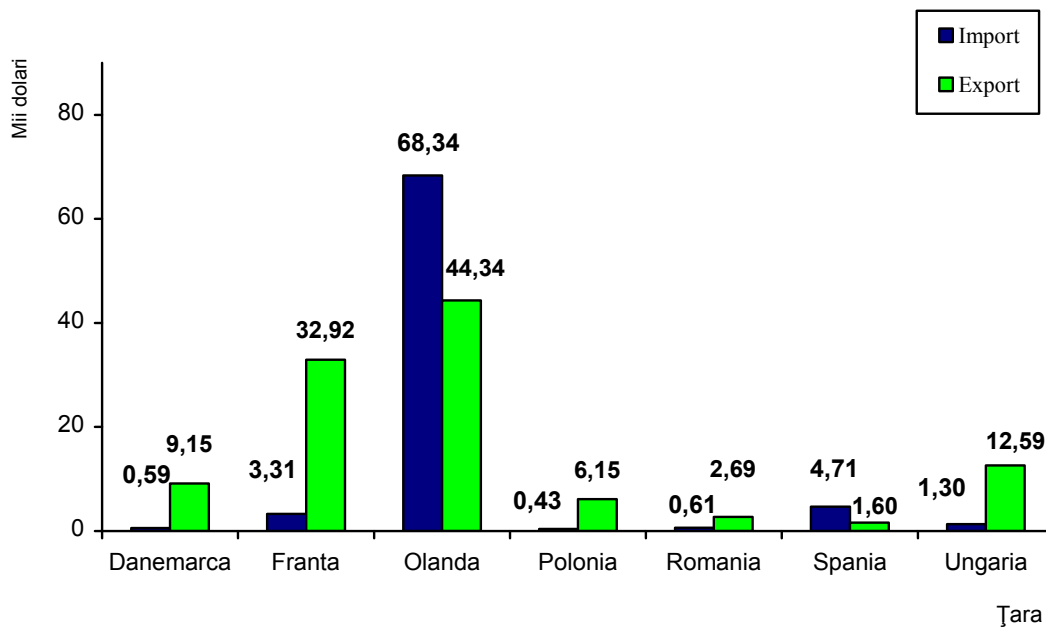
Din analiza balanței valorice de import – export a efectivelor medii de taurine, în statele luate în studiu, se constată că aceasta este în marea lor majoritate în favoarea exportului, excepția fiind reprezentată de Olanda și Spania. Evoluții diferite de ale balanței de import – export a valorii efectivelor medii de taurine la 1000 ha teren agricol, o înregistrează producțiile acestora, respectiv carnea și laptele. Valoarea exportului efectivelor medii de porci depășește valoarea importurilor, în majoritatea statelor analizate. Balanța valorică de import – export pentru producția de carne de porc este înclinată spre export în majoritatea statelor UE analizate. Valoarea exporturilor efectivelor de ovine este superioară valorii importurilor în cinci dintre cele șapte țări ale UE analizate în perioada 1965 – 2010. Balanța valorică de import – export a cărnii de oaie a înregistrat o evoluție aproape similară cu cea a efectivelor de ovine. Privitor la efectivele de capre, doar Polonia și Spania se remarcă printr-o balanță valorică import – export favorabilă importului, cu 0,0003 mii \$ și respectiv 0,0017 mii \$. Particularități diferite, comparativ cu cele evidențiate în cazul analizei balanței de import - export a efectivelor de capre, se înregistrează în ceea ce privește balanța valorică de import – export a cărnii de capră. Valorile calculate pentru χ^2 sunt în toate cazurile mai reduse decât valoarea sa teoretică pentru $GL = 3$ și $p = 0,05$, respectiv $\chi^2 = 7,78$ (tabelul 5.1.). Din acest motiv, putem afirma, pe baze matematice, că valoarea exporturilor efectivelor medii dar și a producțiilor aferente nu depinde de cea a importurilor în perioada 1965 – 2010, în cele șapte state ale Uniunii Europene analizate.

5.2. EFECTIVE DE TAURINE

Din analiza grafică a balanței valorice import – export de taurine la 1000 ha teren agricol pentru perioada cuprinsă între anii 1965 - 2010, a celor șapte state a UE luate în

studiu, se remarcă Danemarca, Franța și Ungaria cu cele mai dezechilibrate balanțe, foarte puternic înclinate în favoarea exportului (de peste un ordin de mărime superior valoric importului), dar și Olanda prin valoarea mult superioară, comparativ cu celelalte țări, atât a importului, cât și a exportului. Din cercetările întreprinse rezultă că Olanda este unul dintre cei mai mari exportatori de efective de taurine, balanța valorică import export este înclinată spre import, acesta fiind valoric cu 50% superior exportului din punct de vedere valoric, ceea ce ne face să afirmăm că această poziție și-o datorează valorilor foarte mari implicate (fig. 5.16.), și mai ales experienței existente în procesarea cărnii de taurine. În ceea ce privește România, deși așa cum s-a subliniat, se situează doar pe penultimul loc în ierarhia statelor UE luate în studiu în ceea ce privește valoarea exportului de taurine la 1000 ha teren agricol, balanța este înclinată mult spre export, egal în medie pe toată perioada cu 2,69 mii \$ la 1000 ha teren agricol față de import care valoric s-a ridicat doar la 0,61 mii \$ la 1000 ha teren agricol.

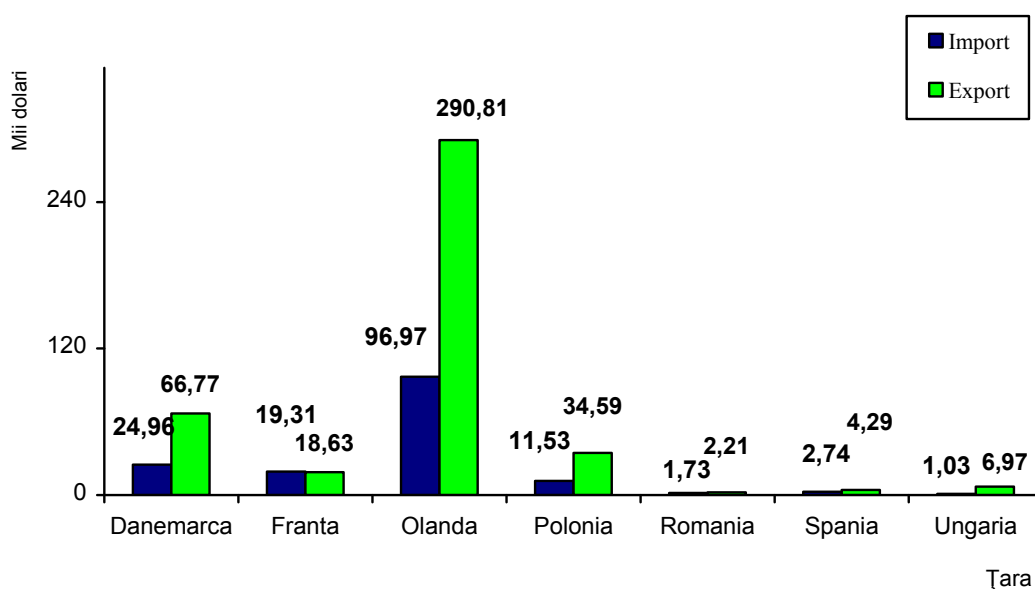

Fig. 5.16.. Evoluția mediei importurilor și exporturilor de taurine în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la 1000 ha teren agricol

5.3. CARNE DE TAURINE

Pe baze matematice, putem astfel clasifica cele șapte țări ale UE analizate în studiul de față, de următoarea manieră: mari exportatoare (Olanda, Danemarca, Polonia și Franța), exportatoare medii (Spania și Ungaria) și slab exportatoare, România. Și

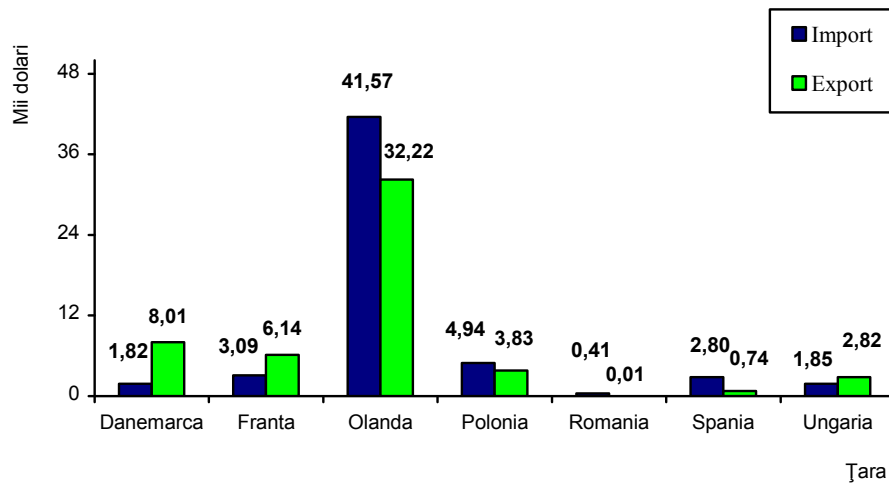
analiza graficului balanței valorice de import – export a cărnii de taurine, evidențiază Olanda, Danemarca și Polonia ca cele mai mari exportatoare (fig. 5.31.). România, se situează pe ultimul loc în ierarhia statelor UE luate în studiu în ceea ce privește valoarea exportului de carne taurine la 1000 ha teren agricol, dar balanța este înclinată totuși spre export, care, pe toată perioada a avut o valoare medie de 2,21 mii \$ la 1000 ha teren agricol față de import care valoric s-a ridicat doar la 1,73 mii \$ la 1000 ha teren agricol.

Fig. 5.31. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor de carne taurine în statele studiate, pe parcursul intervalului temporal 1965 – 2010, mii \$ la 1000 ha teren agricol

5.4. LAPTE DE VACĂ

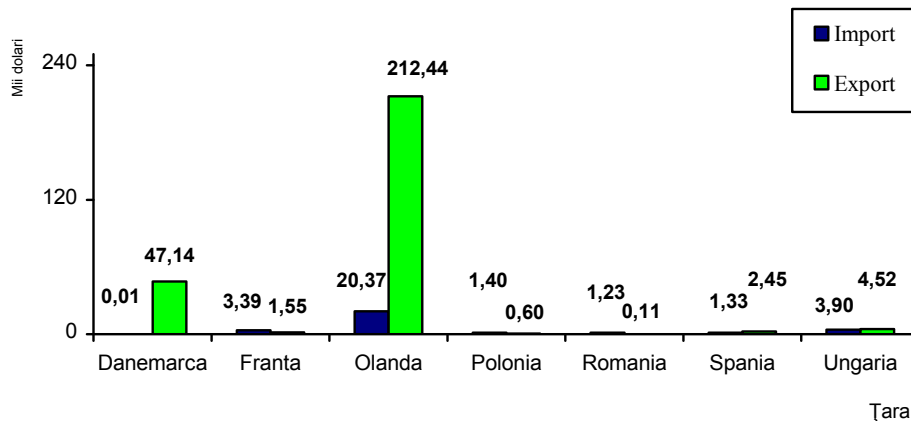
Deși valoric indicele mediu al valorii exportului de lapte de vacă este mult superior în Olanda (32,22) în intervalul de timp 1965 – 2010, față de Danemarca (8,01), Franța (6,14) și Ungaria (2,82), în ultimele trei state, exportul de lapte de vacă ocupă cel mai important loc în ierarhia celor șapte țări ale UE luate în studiu, pentru că indicatorul mediu al importului de lapte pentru Olanda, care este egal cu 41,57, depășește cu mult exportul (fig. 5.46.).

Fig. 5.46. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor de lapte de vacă în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

5.5. EFECTIVE DE PORCI

Reprezentarea grafică a balanței valorice import – export a efectivelor de porcine evidențiază caracterul ei echilibrat în majoritatea celor șapte state luate în studiu (fig. 5.61.).

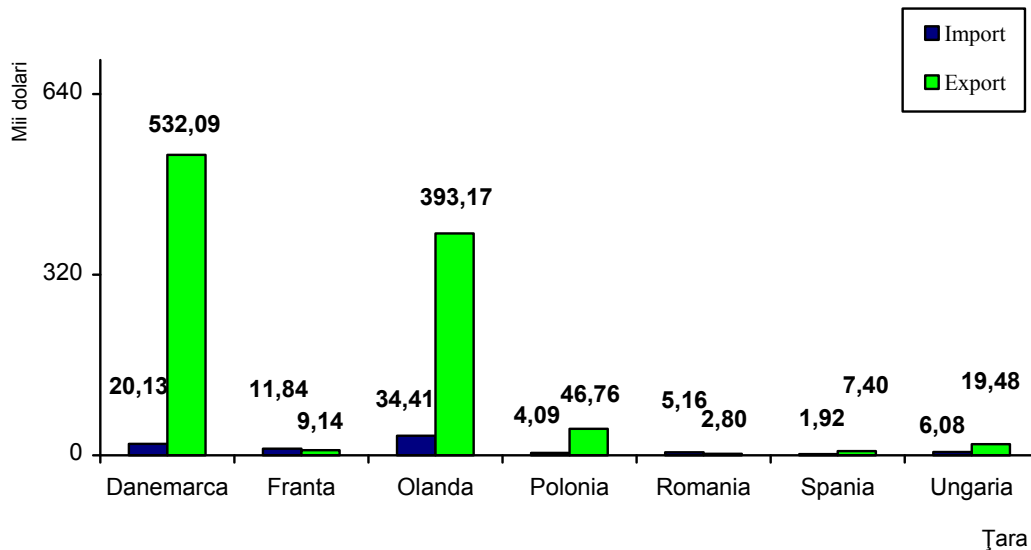

Fig. 5.61. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor efectivelor de porci în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

Excepție fac Danemarca și Olanda, țări care au o balanță valorică import – export care este înclinată cu precădere spre export. Astfel, indicatorul mediu al valorii importului de porcine în perioada 1965 – 2010 este pentru Danemarca 0,01, iar al exportului 47,14, în timp ce pentru Olanda valorile oscilează între 20,37 pentru import și 212,44 pentru export (fig. 5.61.).

5.6. CARNE DE PORC

Se remarcă și în cazul balanței valorice import – export a cărnii de porc, aceleași tendințe ca și pentru efectivele de porcine (fig. 5.76.). Dacă în majoritatea statelor analizate balanța este echilibrată, excepțiile sunt reprezentate de situația evidențiată pentru Danemarca și Olanda (fig. 5.76.), care au o balanță valorică import – export deplasată foarte puternic spre export. Indicatorul mediu al valorii importului de 532,09 în timp ce pentru Olanda diferența este mai redusă între importa și export, comparativ cu Olanda, dar rămâne totuși foarte mare, respectiv 34,41 pentru import și 393,17 pentru export (5.76.).

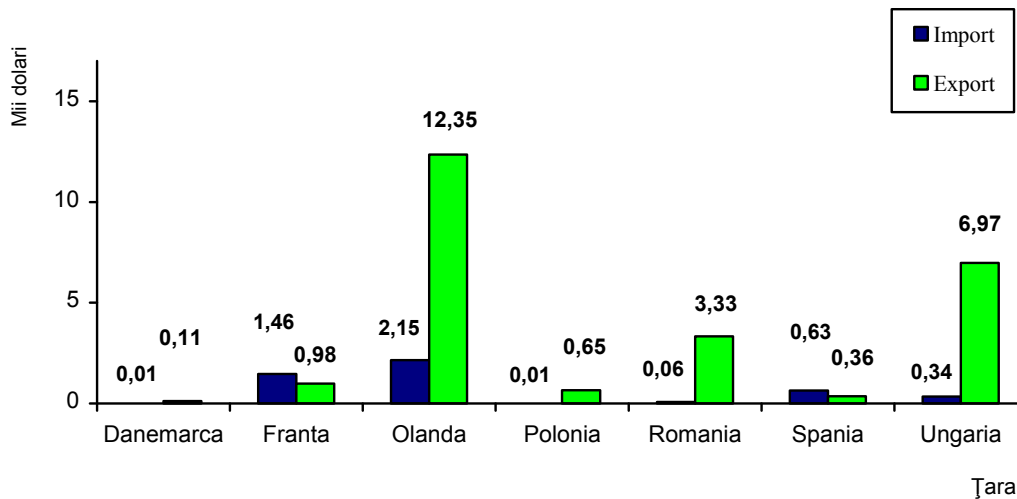

Fig. 5.76. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor cărnii de porc în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

5.7. EFECTIVE DE OI

Analiza balanței valorice import – export a efectivelor de ovine, evidențiază un puternic dezechilibru în favoarea exportului în majoritatea țărilor luate în studiu (fig. 155), respectiv Danemarca (0,01 față de 0,11), Olanda (2,15 față de 12,35), Polonia (0,01 față de 0,65), România (0,06 față de 3,33) și Ungaria (0,34 față de 6,97).

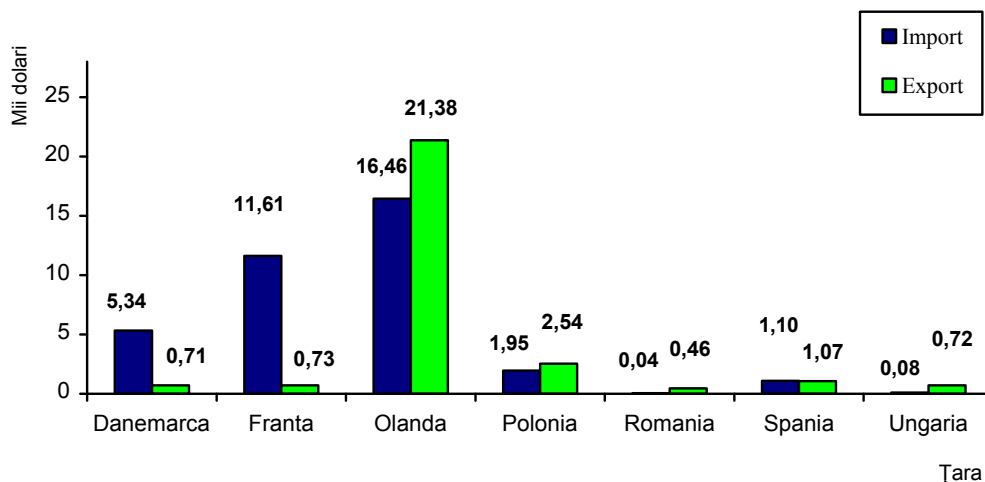
Pentru Franța și Spania, balanța valorică de import – export este echilibrată, deși înclinată ușor în favoarea importurilor (fig. 5.91).

Fig. 5.91. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor de ovine în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

5.8. CARNE DE OAIE

Analiza balanței valorice import – export a cărnii de ovine, evidențiază un puternic dezechilibru în favoarea importului în Franța și Danemarca. În perioada studiată, indicele de import al Franței egal cu 11,61 este cu mult superior celui al exportului egal cu 0,73, situație similară cu cea din Danemarca, unde se înregistrează un indice mediu al valorii importului egal cu 5,34, mult mai mare comparativ cu cel al exportului în valoare de 0,71 (fig. 5.106.).

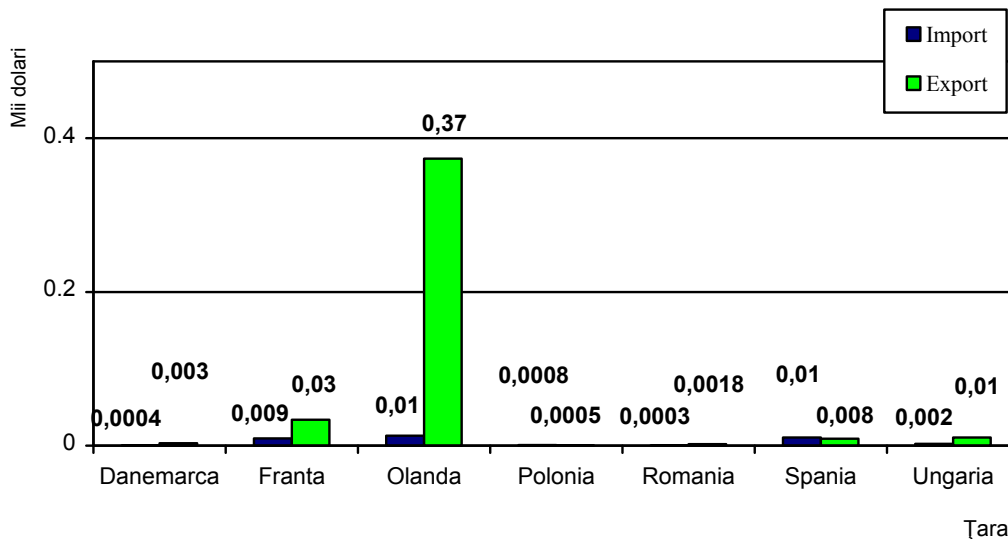

Fig. 5.106. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor de carne de ovine în statele studiate, pe parcursul intervalului temporar 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

Olada este singura țară în care balanța valorică import – export este înclinată în favoarea exportului (indicatorul mediu al importului este egal cu 16,46, în timp ce al exportului este 21,38). În celelalte țări UE luate în studiu, balanța valorică – import export este echilibrată, în să în majoritate în favoarea exporturilor (fig. 5.106.).

5.9. EFECTIVE DE CAPRE

Balanța valorică import – export a efectivelor de capre, evidențiază dezechilibre în favoarea exportului în Franța și Olanda. Cea mai mare discrepanță între import și export se înregistrează, însă în Olanda, unde indicele exportului este egal cu 0,37, comparativ cu cel al importului egal cu 0,01 (fig. 5.121.). În celelalte țări UE luate în studiu, balanța valorică – import export este echilibrată, însă în majoritate în favoarea exporturilor, doar în Spania și Polonia este înclinată în favoarea importurilor).

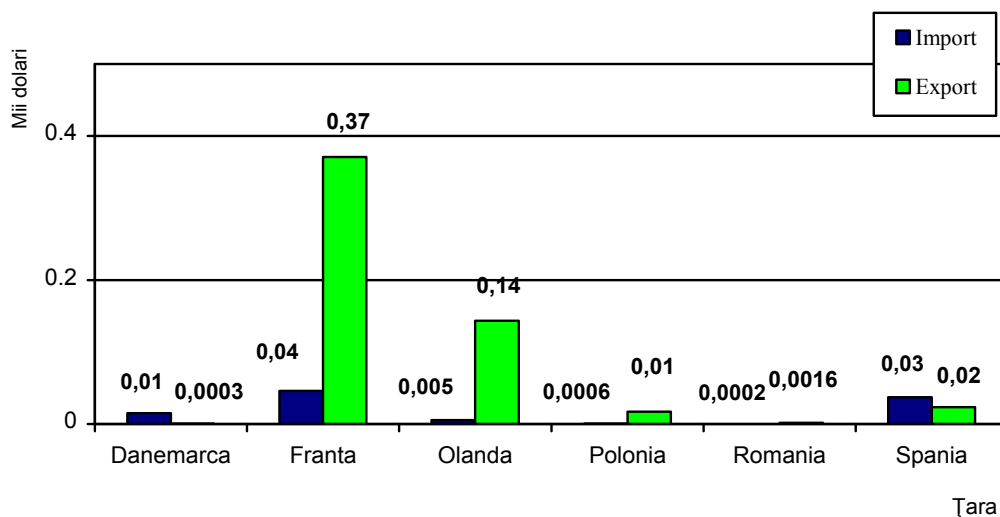

Fig. 5.121. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor efectivelor de capre în statele studiate, pe parcursul intervalului temporal 1965 – 2010, mii \$ la 1000 ha teren agricol

5.10. CARNE DE CAPRĂ

Analiza balanței valorice import – export a cărnii de capră, evidențiază un puternic dezechilibru în favoarea exportului în Franța și Olanda. În perioada studiată, indicele de export al Franței egal cu 0,37 este cu mult superior celui al importului egal cu 0,04, situație similară cu cea din Olanda, însă la scară mai mică, unde se înregistrează un

indice mediu al valorii exportului egal cu 0,14, mult mai mare comparativ cu cel al importului în valoare de 0,005 (fig. 5.135.). Balanța este înclinată în favoarea exportului și în Polonia și România, însă valoric indicii sunt reduși. În Danemarca și Spania balanța valorică import – export este înclinată în favoarea importului (fig. 5.135.).

Fig. 5.135. Evoluția valorii medii a importurilor și exporturilor de carne de capră în statele studiate, pe pe fereastra de timp 1965 – 2010, mii \$ la1000 ha teren agricol

CAPITOLUL VI

PARTICULARITĂȚI ALE PRODUCȚIEI ANIMALE ÎN JUDEȚUL VÂLCEA. STUDIU DE CAZ

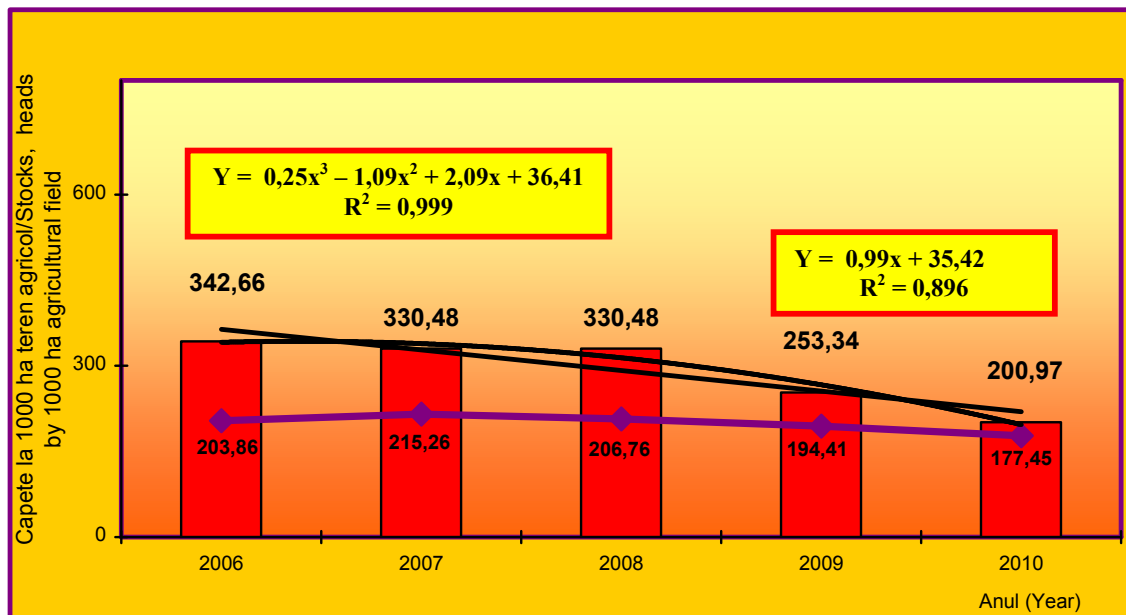
Datorită fluctuațiilor mari înregistrate în ceea ce privește evoluția efectivelor de animale de fermă, dar și a producțiilor acestora în perioada 1965 – 2010, atât ca urmare a schimbării realităților politice ale României, dar și a cerințelor pieții, pentru prezentul studiu de caz s-a optat la analiza situației înregistrate în județul Vâlcea, în ultima parte a intervalului temporal, respectiv perioada 2006 – 2010.

6.1. EFECTIVE DE ANIMALE

6.1.1. Efective de taurine

Analizând evoluția anuală a numărului mediu de efective de taurine la 1000 ha teren agricol în județul Vâlcea (fig. 6.1.) se constată trendul constant descendent al evoluției acestora, tendință, în mare parte, similară cu cea înregistrată la nivel național.

Atât trendul liniar cât și cel parabolic de gradul trei confirmă caracterul constant descendent al evoluției efectivelor de taurine în județul Vâlcea, trend confirmat și de valoarea ridicată a coeficienților de determinație (fig. 6.1.), ceea ce indică o conjunctură tot mai nefavorabilă creșterii acestei specii la nivelul județului Vâlcea, ce corespunde situației înregistrate la nivel național.

Fig. 6.1. Tendința evoluției efectivelor de taurine în județul Vâlcea comparativ cu România, capete, la 1000 ha teren agricol, 2006 - 2010

Valoarea medie a efectivelor de taurine la 1000 ha teren agricol pentru perioada 2006 – 2010, înregistrate în județul Vâlcea a fost egală cu 291,583 capete, în timp ce la nivel național a fost obținută o medie de doar 199,584 capete (tabelul 6.2.).

Tabelul 6.2.

Media efectivului de taurine în România și județul Vâlcea (capete) la 1000 ha teren agricol, în perioada 2006 – 2010

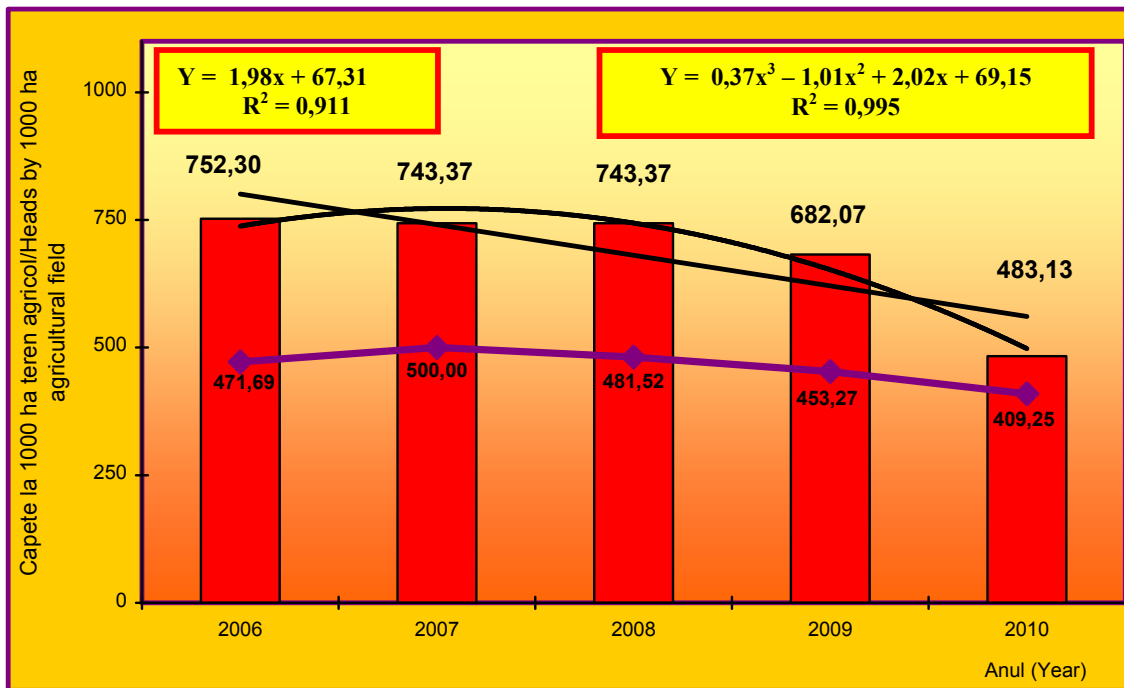
Specificare	Efective de taurine	
	România	Vâlcea
Media	199,548	291,583
Eroarea standard a mediei	1,450	2,766
Minimum	177,451	200,966
Maximum	199,548	342,657
V%	1,62	2,12

Superioară cu 46,12% față de cea a României în perioada 2006 - 2010, media efectivelor de taurine, la 1000 ha teren agricol, crescute în județul Vâlcea, confirmă preocuparea existentă în această zonă a țării pentru creșterea speciei, fapt datorat atât tradiției ocupaționale cât și condițiilor pedo – climatice favorabile sectorului zootehnic reprezentat de creșterea taurinelor.

6.1.2. Efective de porci

În ceea ce privește evoluția anuală a numărului mediu de efective de porci la 1000 ha teren agricol în județul Vâlcea în perioada 2006 – 2010 (fig. 6.2.) se constată o evoluție constantă, similară, în mare parte, cu cea înregistrată la nivel național, în aceeași perioadă. În județul Vâlcea numărul mediu anual al efectivelor de porci înregistrate în același interval de timp la 1000 ha teren agricol a fost mult superior celui existent la nivel național, deși, spre deosebire de situația evidențiată în România, la sfârșitul intervalului de timp luat în studiu, media efectivelor de porci egală cu 483,13 capete al 1000 ha teren agricol a fost mult mai mică decât cea de la începutul studiului, egală cu 752,30 capete la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.3.). În județul Vâlcea efectivele au scăzut mult mai mult, la peste jumătate în 2010, respectiv cu 53,06% față de anul 2007 și cu 55,70% față de anul de referință 2006 când s-a atins valoarea maximă a acestora. În medie, efectivele de porci la 1000 ha teren agricol în perioada 2006 – 2010 înregistrate în județul Vâlcea au fost de 680,84 capete, fiind superioare celor existente în România,

pentru care s-a înregistrat o medie pe cinci ani egală cu 463,14 capete (tabelul 6.4).

Fig. 6.2. Tendința evoluției efectivelor de porci în România și județul Vâlcea, capete la 1000 ha teren agricol, 2006 - 2010

Tabelul 6.4

Media efectivului de porci în România și județul Vâlcea (capete la 1000 ha teren agricol), 2006 – 2010

Specificare	Efective de porci	
	România	Vâlcea
Media	463,14	680,84
Eroarea standard a mediei	15,44	50,99
Minimum	409,25	483,13
Maximum	463,14	752,30
V%	7,45	16,74

Se constată faptul că ramura zootehniei reprezentată de creșterea porcilor la nivelul județului Vâlcea înregistrează o dezvoltare mult mai extinsă comparativ cu media evidențiată la nivel național, superioară cu 47,01% în condițiile unei distribuții normale ce reliefează o evoluție uniformă a sectorului, în intervalul temporal studiat, respectiv 2006 - 2010 (tabelul 6.4).

6.1.3.Efective de oi

Evoluția numărului mediu de ovine la 1000 ha teren agricol în județul Vâlcea în perioada 2006 – 2010 (fig. 6.3.) se deosebește de cea înregistrată la nivel național, în aceeași perioadă. La nivel național aceasta înregistrează o creștere constantă din 2006 (542,13 capete la 1000 ha teren agricol) până în anul 2009 (621,17 capete la 1000 ha teren agricol), pentru ca în ultimul an experimental, 2010, să înregistreze o ușoară scădere (645,73 capete la 1000 ha teren agricol).

În județul Vâlcea numărul mediu anual al efectivelor de oi înregistrate în același interval de timp la 1000 ha teren agricol a fost inferior celui existent la nivel național, evoluția fiind caracterizată de un trend predominant descendent. Doar în anul 2007 s-a înregistrat o creștere a efectivelor de ovine, la 450,65 capete de oi, de la 364,58 capete al 1000 ha teren în 2006 (tabelul 6.5.).

În județul Vâlcea, în perioada cercetată (2006 – 2010), efectivul mediu de ovine a fost egal cu 421,09 capete la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.6.), reprezentând doar 56,36% din media înregistrată în România, respectiv 604,88 capete de oi la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.6).

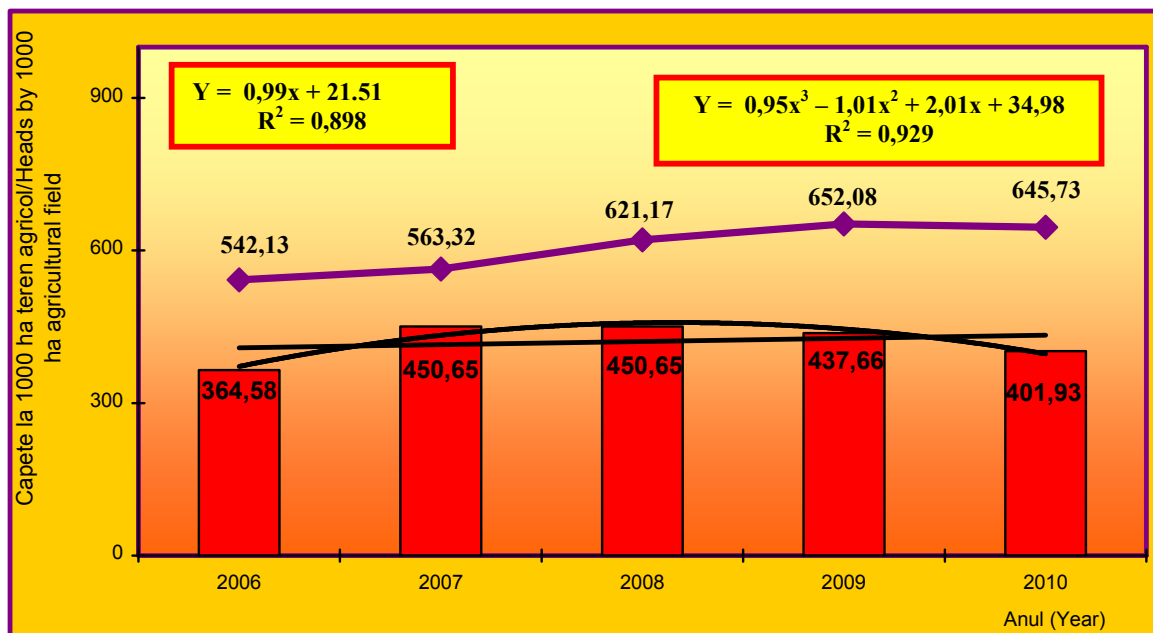

Fig. 6.3. Tendința evoluției efectivelor de oi în România și județul Vâlcea,

de capete la 1000 ha teren agricol, 2006 - 2010

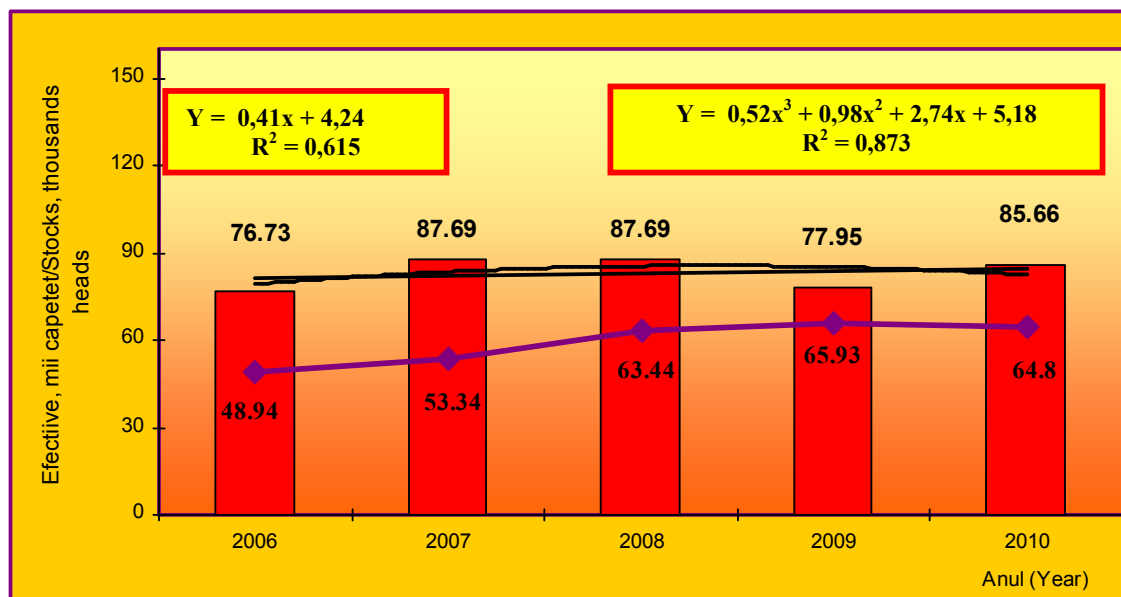
Tabelul 6.6

Media efectivului de oi în România și județul Vâlcea
 (capete la 1000 ha teren agricol), 2006 – 2010

Specificare	Efective de oi	
	România	Vâlcea
Media	604,88	421,09
Eroarea standard a mediei	22,17	16,70
Minimum	542,13	364,58
Maximum	652,08	421,09
V%	8,19	8,87

6.1.4.Efective de capre

Numărul mediu de capre în județul Vâlcea la 1000 ha teren agricol în perioada 2006 – 2010 este superior celui înregistrat la nivel național în fiecare an al perioadei analizate (48,94 capete la 1000 ha teren agricol) până în anul 2009 (65,93 capete la 1000 ha teren agricol), iar în ultimul an experimental, 2010, scade ușor (64,80 capete la 1000 ha teren agricol). În județul Vâlcea efectivele înregistrează o evoluție mult mai neomogenă (fig. 6.4).

Fig. 6.4. Tendința evoluției efectivului de capre în România și județul Vâlcea, de capete la 1000 ha teren agricol, 2006 - 2010

Media efectivelor de caprine a fost egală cu 83,14 capete la 1000 ha teren agricol în județul Vâlcea (tabelul 6.8). Numărul mediu al capetelor de capre la 1000 ha teren agricol înregistrate în județul Vâlcea în perioada 2006 – 2010 a fost superior cu 40,22% celui înregistrat în România, respectiv 59,29 capete (tabelul 6.8). Județului Vâlcea se remarcă printr-o dezvoltare a creșterii caprelor mult superioară celei evidențiate la nivel național deși evoluția sa nu a fost constantă, înregistrând permanente fluctuații.

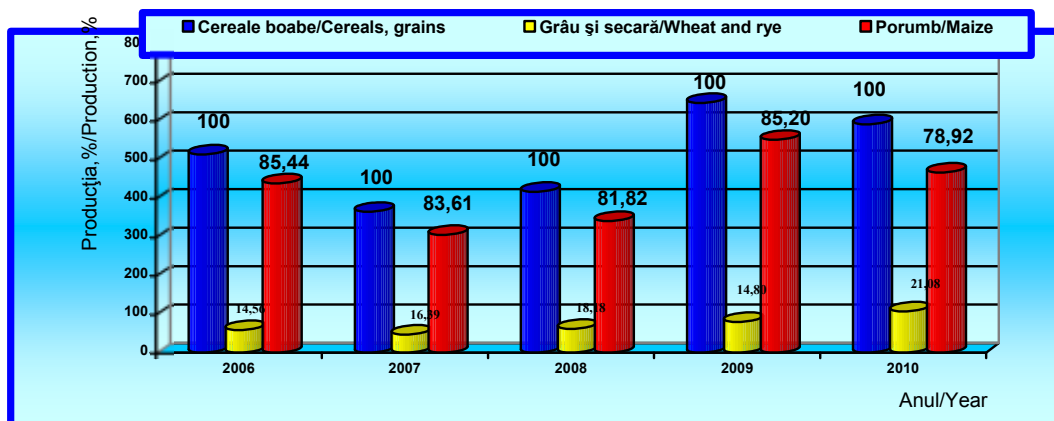
Tabelul 6.8

Media efectivului de capre în România și județul Vâlcea
 (capete la 1000 ha teren agricol), 2006 – 2010

Specificare	Efective de capre	
	România	Vâlcea
Media	59,29	83,14
Eroarea standard a mediei	3,42	2,41
Minimum	48,94	76,73
Maximum	65,93	87,69
V%	12,90	6,62

6. 2. BAZA FURAJERĂ

Conform datelor Institutului Național de Statistică a României, baza furajeră în județul Vâlcea în perioada luată în studiu, a înregistrat o evoluție fluctuantă (fig. 6.5.) Se constată faptul că, în toți anii experimentali, majoritatea a fost reprezentată de porumb, cu variații cuprinse între 78,92% (anul 2010) și 85,44% (2006).

Fig. 6.5. Structura producţiei de cereale boabe pe locuitor, %

6. 3. PRODUSE ANIMALE

6.3.1.Lapte de vacă

Producţia anuală de lapte de vacă, obţinută ca medie la 1000 ha teren agricol la nivelul judeţului Vâlcea, este inferioară celei realizate la nivel naţional în majoritatea intervalului temporal analizat.

În judeţul Vâlcea, în perioada experimentală (2006 – 2010), producţia medie de lapte a fost egală cu 426,93 t la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.12). Producţia de lapte de vacă înregistrată în judeţul Vâlcea în aceeaşi perioadă de timp a fost egală cu $392,87 \pm 36,67$ t la 1000 ha teren agricol, fiind superioară cu 1,36% celei înregistrate în România, care a atins media de 387,58 t lapte de vacă la 1000 ha teren agricol şi reprezentând 92,02% din producţia medie de lapte a judeţului Vâlcea în perioada 2006 - 2010 (tabelul 6.12.). Laptele de vacă constituie marea majoritate a producţiei de lapte înregistrate în judeţul Vâlcea în perioada 2006 – 2010, aceasta fiind în medie, superioară celei obţinute la nivel naţional.

Tabelul 6.12.
Media pe cinci ani (2006 – 2010) a producţiei de lapte şi lapte de vacă în judeţul Vâlcea
şi de lapte de vacă în România (mii t la 1000 ha teren agricol)

Specificare	Lapte, total	Lapte de vacă	
		Vâlcea	România
Media	426,93	392,87	387,58
Eroarea standard a mediei	35,86	36,67	20,45
Minimum	308,14	273,63	311,59
Maximum	508,70	480,69	428,20
V%	18,78	9,34	5,21

6.3.2. Carne de taurine

În ceea ce privește producția anuală medie de carne de taurine în județul Vâlcea exprimată la 1000 ha teren agricol, se constată că aceasta este superioară celei realizate la nivel național în marea majoritate a intervalului temporal analizat, respectiv 2006 - 2010.

În perioada experimentală 2006 – 2010, în județul Vâlcea, producția medie de carne de taurine a fost egală cu 13,80 mii t la 1000 ha teren agricol, în timp ce în România aceasta a fost egală cu 11,34 mii t la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.14.), reprezentând doar 82,17% din cea a județului Vâlcea. Media producției de carne de taurine a județului Vâlcea în perioada 2006 – 2010, a fost superioară celei obținute la nivel național cu 22.69%.

Tabelul 6.14.

Media producției de carne de taurine în județul Vâlcea și România,
în perioada 2006 – 2010 mii t la 1000 ha teren agricol

Specificare	Producția	
	Vâlcea	România
Media	13,80	11,34
Eroarea standard a mediei	2,07	0,20
Minimum	8,12	10,91
Maximum	20,30	12,08
V%	15,00	1,76

6.3.3. Carne de porc

În județul Vâlcea, producția anuală medie de carne de porc la 1000 ha teren agricol, este mult superioară celei realizate la nivel național în marea majoritate a intervalului temporal analizat, respectiv 2006 – 2010. Producția medie de carne de porc înregistrată în județul Vâlcea în perioada experimentală 2006 – 2010, a fost egală cu 44,57 mii t la 1000 ha teren agricol, în timp ce în România aceasta a fost egală cu 32,74

mii t la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.16.), reprezentând doar 63,87% din cea a județului Vâlcea. Se remarcă, însă, fluctuațiile mari ale mediei acestei producții în județul Vâlcea (maximum 54,40 mii t la 1000 ha teren agricol în anul 2007 și 28,01 mii t la 1000 ha teren agricol în anul 2010), comparativ cu situația înregistrată la nivel național, unde producția medie maximă a fost de 34,55 mii t la 1000 ha teren agricol în 2009, iar cea minimă a fost egală cu 30,31 mii t carne de porc la 1000 ha teren agricol în anul 2010 (tabelul 6.16.). Media producției de carne de porc a județului Vâlcea în perioada 2006 – 2010, a fost superioară celei obținute la nivel național cu 36,13%. Trendul evolutiv al acesteia (constant descendent începând cu anul 2007) pe toată perioada intervalului temporal luat în considerare (2006 – 2010) este opus celui înregistrat la nivel național, unde aceasta fluctuează continuu de la un an la altul (tabelul 6.16.).

Tabelul 6.16.

Media producției de carne de porc în județul Vâlcea și România,
în perioada 2006 – 2010 mii t la 1000 ha teren agricol

Specificare	Producția	
	Vâlcea	România
Media	44,57	32,74
Eroarea standard a mediei	4,56	0,80
Minimum	28,01	30,31
Maximum	54,40	34,55
V%	22,89	5,46

6.3.4. Carne de oaie

Carnea de oaie reprezintă o producție zootehnică ce a ocupat în județul Vâlcea pe parcursul anilor 2006 – 2010 o pondere (exprimată la 1000 ha teren agricol) mult mai redusă comparativ cu cea existentă la nivel național.

În perioada cercetată, reflectată de intervalul temporal 2006 – 2010, în județul Vâlcea, producția medie de carne de oaie a fost egală cu 0,97 mii tone la 1000 ha teren

agricol, reprezentând doar 25,26% din media înregistrată în România, respectiv 3,84 mii t carne de ovine la 1000 ha teren agricol (tabelul 6.18.).

Mediile producției de carne de oaie la 1000 ha teren agricol pentru perioada 2006 – 2010 demonstrează revigorarea acestuia atât la nivel național cât și în județul Vâlcea (tabelul 6.18.).

Tabelul 6.18.

Media producției de carne de oaie în județul Vâlcea și România,
în perioada 2006 – 2010 mii t la 1000 ha teren agricol

Specificare	Producția	
	Vâlcea	România
Media	0,97	3,84
Eroarea standard a mediei	0,20	0,31
Minimum	0,41	2,99
Maximum	1,62	4,68
V%	20,61	8,07

6.4.INDICATORI VALORICI ȘI COMERCIALIZARE A PRODUCȚIEI

În privința producțiilor înregistrate în zootehnie, în județul Vâlcea, cercetările s-au focalizat în principal asupra producției medii la: laptele și carnea de vacă, carnea de porc și de ovine. Analiza acestor producții s-a efectuat în concordanță cu studiul evoluției efectivelor de animale de fermă în contextul structurii producției vegetale înregistrate la nivelul județului Vâlcea. Dacă se ia în considerare evoluția efectivelor de animale de fermă în județul Vâlcea (fig. 6.13), se constată că, în ceea ce privește efectivele de bovine, numărul acestora a cunoscut o scădere redusă în intervalul 2006 – 2010 (figurile 6.13 a – c), de la 84,40 mii capete la 81,40 mii capete, în 2007 și 2008. În anul 2009 scăderea a fost cea mai vertiginoasă la 64,20 mii capete, iar în anul experimental 2010, valoarea acestora să atingă cifra minimă (fig. 6.13 d). Efectivele de caprine reprezintă singura specie, a cărei efective, cu excepția unui declin ușor înregistrat în anul 2009, au cunoscut o creștere comparativ cu anul experimental 2006 (de a 18,90 mii capete în anul 2006 la 21,10 mii capete în 2010), cu valoarea maximă înregistrată în anii experimentali

2007 și 2008, respectiv 21,60 mii capete (fig. 6.13). Efectivele de cabaline au avut o creștere majoră de la 15,50 mii capete în 2006 la 22,60 mii capete în 2007 (aproape 50%), valoare la care s-au menținut și în anul 2008, după care numărul acestora a scăzut în mod continuu, în anul 2009 atingând aceeași valoare ca în anul de referință 2006 iar în anul 2010, valoarea minimă de 8,90 mii capete (fig 6.13).

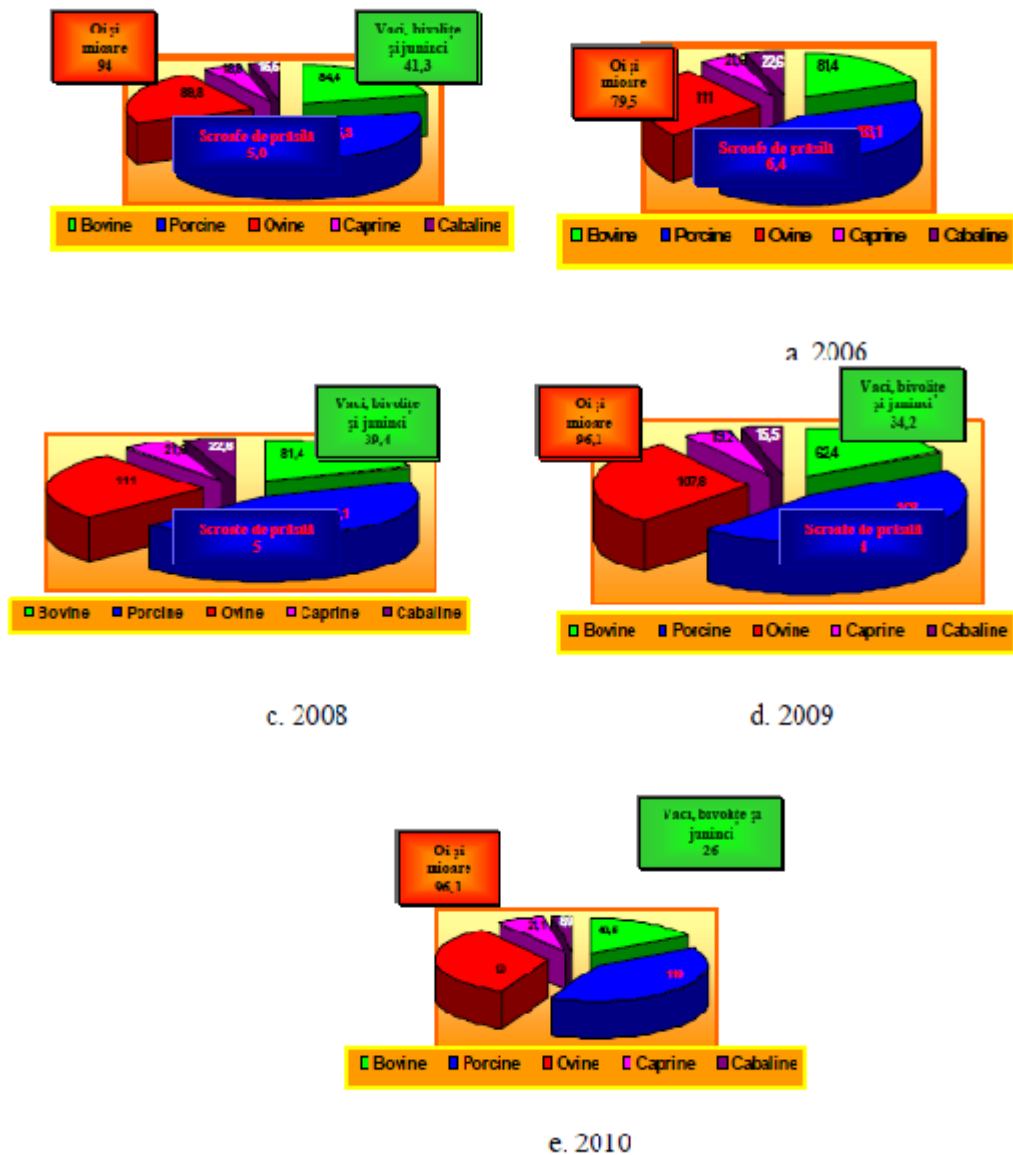

Fig. 6.13. Structura efectivului de animale de fermă în județul Vâlcea în perioada 2006 – 2010 (mii capete)

De asemenea, putem remarca distribuția normală a valorilor analizate, pentru majoritatea intervalului experimental, cu excepția boltirii în anii 2006 și 2010 (tabelul 6.20.). Între media efectivelor de animale de fermă înregistrată în anul 2006 și cele obținute pentru anii experimentali 2007 (83,94 mii capete), 2008 (83,94 mii capete) și 2009 (76,64 mii capete), diferențele nu au fost asigurate statistic ($p > 0,05$), în toate cazurile valoarea calculată pentru parametrul t, fiind mai mică decât valoarea sa teoretică, chiar și pentru probabilitatea de eroare 5% (tabelul 6.21.).

Tabelul 6.21.

Evoluția medie a efectivelor de bovine, porcine, cabaline, ovine și caprine în județul Vâlcea, în intervalul 2006 – 2010 (mii capete)

Anul	2006	2007	2008	2009	2010
Specificare	2006	2007	2008	2009	2010
Media	84,78	83,94 ^{ns}	83,94 ^{ns}	76,64 ^{ns}	59,50*
Eroarea standard a mediei	8,48	10,18	10,15	7,75	1,49
Minimum	15,50	21,60	21,60	19,20	8,90
Maximum	185,30	183,10	183,10	168,00	119,00
t		0,020	0,021	0,204	0,708
p		0,984	0,984	0,842	0,048

6.4.1. Structura valorică a producțiilor animale și vegetale și a serviciilor agricole în județul Vâlcea

Structura valorică a producțiilor vegetale, animale și a serviciilor în anul experimental 2006, evidențiază cea mai mare pondere a sectorului vegetal, respectiv 62,10%, urmată de cea a sectorului animal (37,70%) și a serviciilor agricole (0,20%). În următorul an cercetat, respectiv 2007, s-a menținut aceeași proporție a producțiilor agricole în județul Vâlcea, în care predomină producția vegetală, deși în valori absolute s-a constatat o creștere a tuturor celor trei indicatori studiați, respectiv, producția vegetală, producția animală și serviciile agricole. Astfel, ponderea sectorului vegetal a reprezentat 62%, cea a sectorului animal 37,50% și cea a serviciilor agricole a înregistrat o ușoară creștere ajungând la 0,50%.

În termenii valorilor absolute producția agricolă în județul Vâlcea a crescut în anul experimental 2008, atât față de anul 2007 cât și față de anul 2006, dar a prezentat și o ușoară modificare a structurii acesteia în termeni relativi, în sensul că ponderea producției vegetale a crescut la 66,20%, comparativ cu 62% în anii experimentali anteriori și în consecință ponderea celei animale s-a diminuat la 33,70% comparativ cu 37% în anii experimentali 2006 și 2007.

O situație similară s-a înregistrat și pentru serviciile agricole care au reprezentat în anul 2008 o pondere de 0,10% apropiată de a anului 2006 (0,20%) dar mult mai redusă, comparativ cu a anului 2007, când acestea au înregistrat cea mai ridicată valoare a întregului interval temporar analizat.

Anul experimental 2009 nu a adus cu sine o modificare importantă a tendinței producțiilor agricole în județul Vâlcea, care au crescut ușor față de anul 2008, iar în termeni relativi.

Astfel, ponderea producției vegetale a scăzut la 64,80% față de 66,20%, în anul experimental anterior și ponderea celei animale a crescut la 35,10% comparativ cu 33,70% în anul experimental 2008, iar cea a serviciilor agricole s-a menținut la nivelul anului 2008, respectiv 0,10%.

În ultimul an experimental, 2010, valoarea producției totale a scăzut comparativ cu anii 2008 și 2009, dar a fost superioară primilor doi ani experimentali, respectiv 2006 și 2007 (fig. 6.19), însă în termeni relativi, în structura acesteia s-a produs o modificare demnă de luat în considerare.

Valoarea producției vegetale a înregistrat o creștere de aproape opt puncte procentuale, respectiv la 72,50% față de 64,80% cât a înregistrat în anul experimental anterior, fiind totodată cea mai ridicată a întregului interval experimental.

În consecință și ponderea producției animale a cunoscut o diminuare importantă, respectiv de mai mult de șapte puncte procentuale, atingând valoarea de 27,40% comparativ cu 35,10% în anul experimental 2009, această valoare fiind cea mai redusă a întregului interval temporar studiat. În ceea ce privește ponderea serviciilor agricole nu s-au înregistrat modificări față de anii experimentali anteriori.

6.4.2. Gradul de zootehnizare

Analiza comparativă a evoluției gradului de zootehnizare în România și în lume, evidențiază faptul că în țări caracterizate de un nivel de trai ridicat, respectiv Austria (61,21%), Danemarca (72,76%), Germania (63,54%), Olanda (71,36%), sunt caracterizate de un grad de zootehnizare ridicat, care valoric, domină de o manieră evidentă, producția vegetală.

Evoluția efectivelor de animale în România în perioada 1961 – 2010 (tabelele 6.24. și 6.25.) evidențiază faptul că la majoritatea speciilor (taurine, porcine, ovine, păsări) anul de referință cu cea mai mare producție a fost anul 1985, după care producția zootehnică a cunoscut, în general, un trend descendent. Singurele excepții vizează sectorul ovin și caprin, pentru care în anul 2010 s-a înregistrat un reviriment (tabelul 6.25.).

Tabelul 6.24.

Evoluția efectivelor de animale (anul de varf = 100) în România,
în perioada 1961 – 1985

Anul	Specia	1961	1965	1970	1975	1980	1985
Taurine	Capete	4530000	4574800	4859580	5774100	6285400	7039000
	%	64,4	65,0	69,0	82,0	89,3	100,0
Pasari	Mii capete	38000	34110	46172	58972	87517	123961
	%	30,7	27,5	37,2	47,6	70,6	100,0
Porci	Capete	4300000	6033500	5971600	8565850	10899300	14776700
	%	29,1	40,8	40,4	58,0	73,8	100,0
Oi	Capete	11500000	12734400	13835900	13929400	15819700	18636800
	%	61,7	68,3	74,2	74,7	84,9	100,0
Capre	Capete	404000	743800	564827	442687	375000	754200
	%	39,7	73,1	55,5	43,5	36,9	74,1

Sursa/Source: FAOSTAT | © FAO Statistics Division 2012 | 09 December 2012

Tabelul 6.25.

Evoluția efectivelor de animale (anul de varf = 100) în România,
în perioada 1990 – 2010

Anul Specia	Specificare	1990	1995	2000	2005	2010
Taurine	Capete	6290700	3480800	3051000	2808000	2512300
	%	89,4	49,5	43,3	39,9	35,7
Pasar/	Mii capete heads	113968	70157	69143	87014	83843
	%	91,9	56,6	55,8	70,2	67,6
Porci	Capete	11671000	7758000	5848000	6495000	5793400
	%	79,0	52,5	39,6	44,0	39,2
Oi	Capete	15434800	10896600	8121000	7425000	9141500
	%	82,8	58,5	43,6	39,8	49,1
Capre	Capete	1017200	745100	558000	661000	917300
	%	100,0	73,3	54,9	65,0	90,2

Sursa/Source: FAOSTAT | © FAO Statistics Division 2012 | 09 December 2012

Nivelul scăzut al producției animale al statelor africane se remarcă și din analiza reprezentării grafice comparative a gradului de zootehnizare, Bangladesh și Burundi ocupând ultimele locuri în ierarhia statelor luate în studiu (fig. 6.20.).

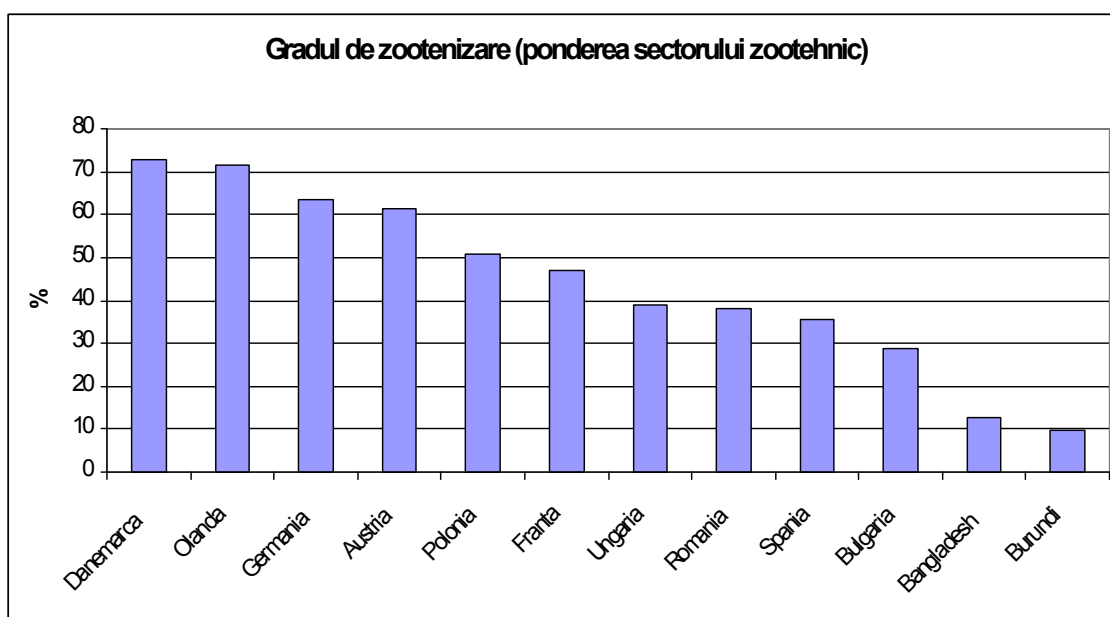
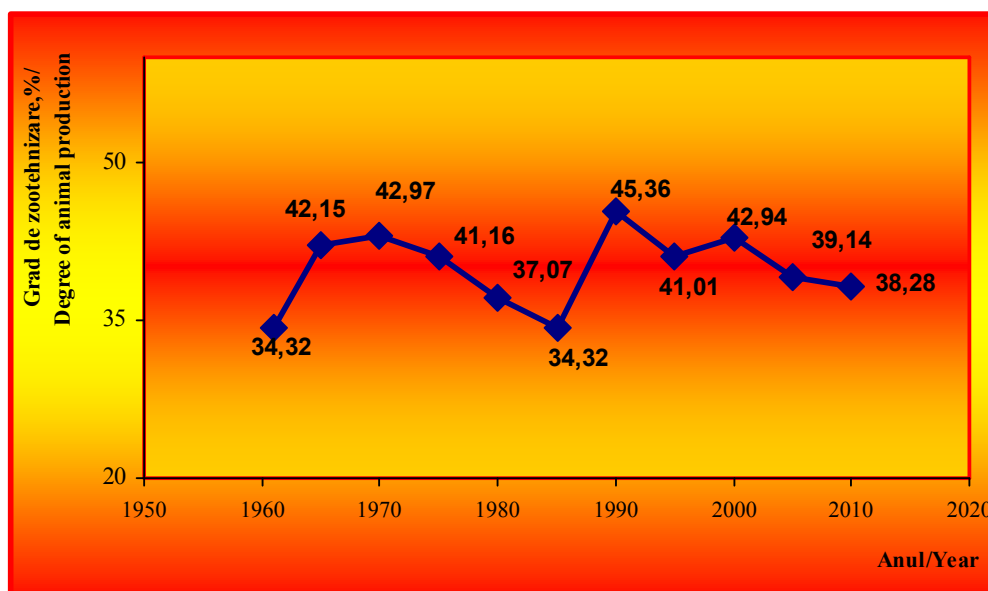

Fig. 6.20. Gradul de zootehnizare (%) în anul experimental 2010 în statele luate în studiu

Dacă se analizează în mod particular evoluția gradului de zootehnizare în România, reiese că în prima perioadă a intervalului temporal analizat, respectiv 1965 – 1985 aceasta a avut o evoluție fluctuantă situată în intervalul 34,32 – 42,97% din totalul sectorului agricol (tabelul 6.26., fig. 6.21.). Se remarcă faptul că atât la începutul cât și la finalul intervalului de timp luat în studiu, respectiv 1965 – 1985, gradul de zootehnizare a reprezentat 34,32% din totalul sectorului agricol, iar ponderea maximă egală cu 42,97% a fost atinsă în anul 2007. În cea de a doua parte a intervalului temporal analizat, respectiv perioada cuprinsă între 1990 și 2010, gradul de zootehnizare al României a ocupat o pondere mai ridicată comparativ cu perioada anterioară. Aceasta a fost situată în intervalul 38,28% - 45,36% (tabelul 6.26., fig. 6.21.). Cel mai mare grad de zootehnizare a fost înregistrat în anul 1990 când a atins ponderea de 45,36%, după care a înregistrat un trend predominant descendent, valoarea minimă fiind înregistrată la sfârșitul intervalului de timp luat în studiu, respectiv 38,28% în anul 2010 (tabelul 6.26., fig. 6.21.).

Fig. 6.21. Gradul de zootehnizare (%) în anul experimental 2010 în România

Singura abatere de la trendul descendent a fost înregistrată în anul 2000 (tabelul 6.28, fig. 6.21), când gradul de zootehnizare a crescut la 42,94% față de 41,01% în anul 1995, după care a continuat să scadă (39,14% în anul 2005). Potrivit datelor publicate de Institutul Național de Statistică, prezentate în (fig. 6.22), perioada 1990 - 1997 s-a caracterizat printr-o reducere continuă a efectivelor de animale.

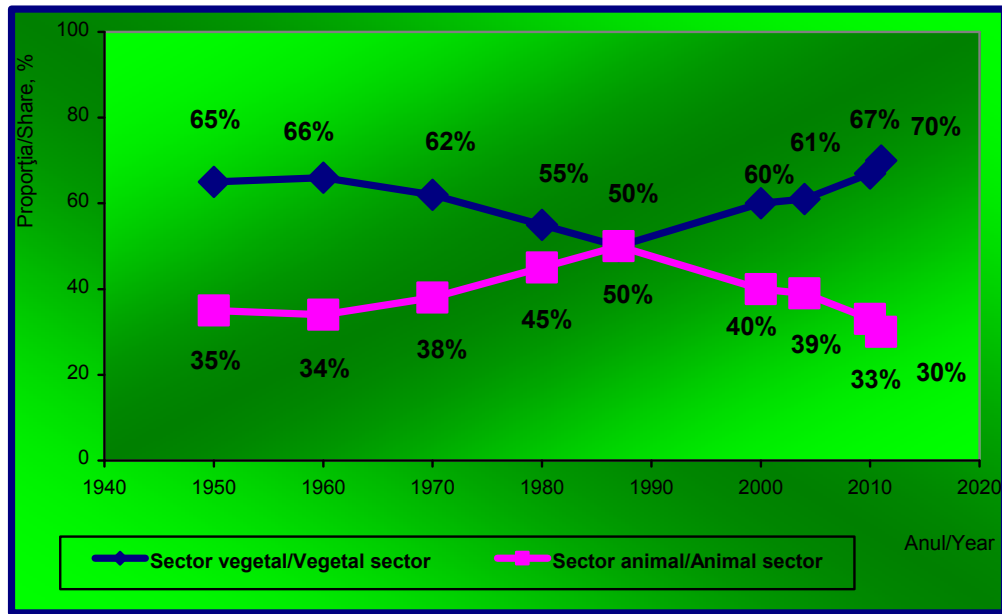

Fig. 6.22. Evoluția structurii producției agricole (1950 – 2004)

6.4.3. Dotările, tehnologia și capitalul fermelor în județul Vâlcea

Numărul de mașini agricole necesare agriculturii este redus. Astfel, o gospodărie dispune de tractoare 46 – 55 CP, 18 gospodării, la care corespund 5 persoane juridice, dispun de tractoare 56 -65 CP, 22 de gospodării care, de asemenea, corespund la cinci persoane juridice au în posesie 22 pluguri pentru tractoare, 50 de gospodării beneficiază de pluguri cu tracțiune animală, 24 de gospodării cărora le corespund 8 persoane juridice dispun de toate tipurile de grape cu tracțiune mecanică, iar o gospodărie de care sunt responsabile trei persoane juridice dispune de un combinator.

CONCLUZII

Tendențe în creșterea animalelor

- În ceea ce privește tendințele producției animale în România, se constată coerența politicilor de dezvoltare a acestui sector până în anul 1985, pentru efectivele de taurine (520,50 capete la 1000 ha teren agricol), ovine (1378,20 capete la 1000 ha teren agricol) și porcine (1092,70 capete la 1000 ha teren agricol), iar pentru cele de caprine (75,20 capete la 1000 ha teren agricol), până în anul 1990.

- Ulterior se înregistrează un declin al acestora, care însă a cunoscut un reviriment în anul 2010 pentru ovine (676 capete la 1000 ha teren agricol) și caprine (67,80 capete la 1000 ha teren agricol), ceea ce aduce perspective optimiste pentru aceste ramuri ale zootehniei.
- Cele mai coerente politici agricole au fost înregistrate în Olanda, țară care, cu excepția sectorului creșterii caprinelor, a prezentat un trend majoritar constant ascendent pe parcursul perioadei analizate, rezultând efective superioare la 1000 ha teren agricol în anul 2010, comparativ cu 2005 (2073,20 capete de taurine în 2010, comparativ cu 1981,30 capete în 2005; 184 capete de caprine în 2010, față de 156,50 capete în 2005 și 6391,50 capete de porcine în 2010 față de 5841,20 capete în 2005).

Tendențe în producția animală

- Pe ansamblul statelor Uniunii Europene luate în studiu, se remarcă Olanda, care cu excepția producției de carne de capră (pentru care Spania a demonstrat cea mai mare capacitate de producție), ocupă primul loc în ceea ce privește toate celelalte producții.
- În acest context, România se remarcă prin producții dintre cele mai scăzute pentru carnea de taurine și de porc și laptele de taurine, înregistrând rezultate mai bune în ceea ce privește producția de carne de ovine și caprine, sector revigorat în țara noastră în ultimul deceniu.

Comerțul și valorificarea producției

- Din analiza balanței valorice de import – export a efectivelor medii de taurine, în statele luate în studiu, se constată că aceasta este în majoritate în favoarea exportului, excepția fiind reprezentată de Olanda și Spania. Olanda se remarcă prin cea mai mare valoare a importurilor de efectivelor medii de taurine la 1000 ha teren agricol, respectiv 68,3455 mii \$, în timp ce România se remarcă prin cea mai echilibrată balanță valorică import - export a efectivelor medii de taurine la 1000 ha teren agricol, diferența dintre import și export fiind cea mai mică în seria țărilor UE analizate, respectiv egală cu 2,0810 mii \$, în favoarea exportului.
- Datorită fluctuațiilor mari înregistrate în ceea ce privește evoluția efectivelor de animale de fermă, dar și a producțiilor acestora în perioada 1965 – 2010, atât ca urmare a schimbării realităților politice ale României, dar și a cerințelor pieței, pentru prezentul studiu de caz s-a optat la analiza situației înregistrate în județul

Vâlcea, în ultima parte a intervalului temporal, respectiv perioada 2006 – 2010, egală cu 2,0810 mii \$, în favoarea exportului.

Efective de animale, producții și grad de zootehnizare în județul Vâlcea

- Analizând evoluția anuală a numărului mediu de efective de taurine, porcine, ovine și caprine la 1000 ha teren agricol în județul Vâlcea se constată trendul constant descendent al evoluției acestora, tendință, în mare parte, similară cu cea înregistrată la nivel național.
- Baza furajeră constituită din principalele produse agricole pe locuitor înregistrate în județul Vâlcea în perioada luată în studiu, respectiv cea cuprinsă între anii 2006 – 2010 a înregistrat o evoluție fluctuantă. Privitor la ponderea structurii producției de cereale pe locuitor, se constată faptul că, în toți anii experimentali, majoritatea a fost reprezentată de porumb, cu variații cuprinse între 78,92% (anul 2010) și 85,44% (anul 2006). Ponderea grâului și a secării, considerate în ansamblu, a fost, în consecință, mult mai redusă. S-au înregistrat procente în intervalul 14,56 % – 21,08 %.
- Producția medie de lapte de vacă la nivelul județului Vâlcea la 1000 ha teren agricol este superioară cu 1,36% celei realizate la nivel național, respectiv 392,87 t față de 387,58 t lapte, iar producția medie de carne de taurine în județul Vâlcea exprimată la 1000 ha teren agricol (13,80 mii t) este superioară cu 17,83% celei realizate la nivel național (11,34 mii t) în intervalul temporal analizat, respectiv 2006 - 2010.
- În județul Vâlcea, producția medie de carne de porc (44,57 mii t la 1000 ha teren agricol) este superioară cu 36,13% celei realizate la nivel național (32,74 mii t la 1000 ha teren agricol) în intervalul temporal analizat, respectiv 2006 - 2010.
- Carnea de oaie reprezintă o producție zootehnică ce a ocupat în județul Vâlcea pe parcursul anilor 2006 – 2010 o pondere (exprimată la 1000 ha teren agricol) care a reprezentat doar 25,26% din cea existentă la nivel național (producția de carne de ovine a județului Vâlcea fiind de 0,97 mii t la 1000 ha teren agricol, comparativ cu 3,84 mii t în România).
- Evoluția gradului de zootehnizare în România, evidențiază faptul că în perioada 1965 – 1985 aceasta a avut o evoluție fluctuantă situată în intervalul 34,32 – 42,97% din totalul sectorului agricol în timp ce în perioada 1990 - 2010, acesta a ocupat o pondere mai ridicată comparativ cu perioada anterioară (38,28% - 45,36%).

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Arion F., Iulia Mureșan, Ramona Mățiș, 2012, Why to Support Ecological Agriculture in the Common Agriculture Policies? Case of Romania, Bulletin of University of Agricultural Sciences and Veterinary Medicine Cluj-Napoca vol. 69/2012 (2), serie Horticulture, pag. 30-35
2. Arion F., Iulia C. Muresan, Diana E. Dumitras, M. Jitea, 2012, Necessity of subsidizing ecological agriculture, USAMV Timisoara, Facultatea de Management Agricol, ISSN: 1453 - 1410, pag. 237-244
3. Arion, F.; Iulia C. Mureșan; Camelia I. Alexa; Anamaria E. Vâtcă, 2012, Implications of Trainings' Participation on the Entrepreneurship, Lucrări Științifice – vol. 55, Nr. 2/2012, seria Agronomie
4. Arion, HF., Iulia C. Mureșan, Lenke Balint, 2011b, Compiling a Visitor Profile in Tarnava Mare Area, Bulletin UASMV Horticulture, 68 (2)/2011, 16-22
5. Ghafoor, R. A., F. Ahmed, M. Aslam, 2011, Impact of Training and Development on Organizational Performance, Global Journal of Management and Business Research Volume 11 Issue 7 Version 1.0 July 2011, ISSN: 0975-5853
6. Hameed, A. și A. Waheed, 2011, Employee Development and Its Affect on Employee Performance A Conceptual Framework, International Journal of Business and Social Science Vol. 2 No. 13, Special Issue - July 2011
7. Merce E., Arion F.H., Merce C.C. 2000, Management general și agricol, Editura Academicpres, Cluj-Napoca,
8. Merce E., Ilarie I., 2005, Managementul exploatației agricole, Editura Risoprint, Cluj-Napoca
9. Merce E., C. C. Merce, 2007, Statistică economică - caiet de probleme; Editura AcademicPres, Cluj-Napoca,
10. Merce E., C. C. Merce, 2009, Statistică, Paradigme consacrate și paradigme întregitoare, Cluj-Napoca, România
11. Merce, E., C. C. Merce, Diana Dumitraș, 2010, Prelucrarea statistică a datelor, Editura AcademicPres, Cluj-Napoca, România

12. Merce, E., Ileana Andreica, F. H. Arion, Cristina Pocol, Dumitraș Diana, 2010, Managementul și gestiunea unităților economice cu profil agricol, Editura Digital Data Cluj, Cluj-Napoca, România
13. **Pinteă A., E. Merce**, 2011, Study Concerning Cattle Rearing Management in Climatic Conditions of the County of Vâlcea, ProEnvironment 4 (2011) 224 – 227
14. **Pinteă A., E. Merce**, 2011, Testing the Association between Cattle Productions and Stocks from the County of Vâlcea Reared in Conventional ad Organic Systems, with those Reported in Romania and EU during 2001 – 2006. Note I. Cattle Reared in Conventional Systema, ProEnvironment 4 (2011) 228 – 232
15. **Pinteă A., E. Merce**, 2013, Comparative study concerning the evolution of cattle stocks in Romania and countries from UE, ProEnvironment 6 (2013) 77 – 82
16. Saleem, Q., M. Shadid, A. Naseem, 2011, Degree of Influence of Training and Development on Employees Behavior, International Journal of Computing and Business Research ISSN (Online): 2229 - 6166
17. Zahiu Letiția, Management agricol, Editura Economică, București, 1999.
18. ***, 2012, Comisia europeană. Politica agricolă comună – Va continua, Luxemburg, Oficiul de publicații al UE, doi: 10.2762/36653, http://ec.europa.eu/agriculture/50-years-of-cap/files/history/history_book_lr_ro.pdf
19. ***, <http://faostat.fao.org/site/405/default.aspx>